

HAYDI

Eylül-Ekim 2021

9. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Eylül-Ekim 2021
9. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Eren Sülün

Öykü

6 Serap Üstün - Son Yazdan Kalan

9 Özge Öztürk - Küçük Kara Şey

11 Cevher Tat - Sahnede Tek Başınasın

13 Sevda Deniz Karali - Ocak '92

14 Levni Hakan Şahin - Özgürlük Kutlaması

18 Gizem Kargin - Kırmızı En Şifalı Renktir

26 Özden Selim Karadana - Perde Ağır Ağır İner

35 Haydar Şahin - Suda Gözlerimi Açtım, Ondandır

40 Kürşat Batuhan Tezel - Seni Piçlerle Bırakmak

42 Eren Sülün - Before Sunrise

49 Enes Demir - İlk Akşam Yemeği

53 Görkem Çolak - Gün Doğar, Başkalarının Üstüne

Şiir

45 Mehmet Emin Karaynir - Önsöz

Deneme

37 Rümeysa Sari - Kolombiya'da Göstericiler Bugün Kristof Kolomb'un Heykelini Yıktı Aşktan

57 Günsu Özkarar - Anonim ve Öznel Bir Ağıt

Kısa Oyun

44 Güney Coşka - Tek Şahıslık Çok Sesli Bi'lahza Oyun

Söyleşi

30 Serap Üstün - Okurlardan Sorular

İllüstrasyon

5 Kaan Benli - Holdmehand

20 Murat Mahmutyazıcıoğlu - Karalama

Fotoğraf

32 Ayaz Yıldız - Gökyüzü Şarkılarım

Önsöz

Eren Sülün

Daha ne kadar kötü gidebilir dediğimiz günlerden hepinize merhaba sevgili okurlar. Önsöz bir eserin sunuş yazısıdır aslında. Bir eserin sunuşunun, iyi bir enerji barındırması ve okuyana da bu enerjiyi aktarması gerektiğini düşünürüm fakat elim son zamanlarda ne zaman kaleme gitse iyi dileklerden çok, Olacak O Kadar usulü büyük büyük göndermeler geliyor aklıma. Bazen sessizliğimizi o kadar uzun süre koruyoruz ki konuşmamızın en çok gerektiği zamanlarda söyleyeceklerimizin artık bir önemi kalmıyor galiba. Çok üzgünüm. Burada hava kasvetli gri. Ege'den gelen rüzgâr beraberinde yanan ağaçların küllerini getirmiş. Memlekete kül yağıyor. Daha az evvel birazı, balkonda kahvaltı ederken çayma düştü. Çayımı içince yaralarım sarıldı gibi oldu. (Burada imalı göz kırpyorum.) Bu kötü gidişata son verip en kısa zamanda iyileşmek ve iyileştirmek dileklerimle. Şimdilik aklınıza mukayyet olun, esen kalın.

Bu sayımızda dergimize konuk olan Serap Üstün'e ve bu dergiyi oluşturan içerik üreticilerimize çok teşekkür ederim. İyi okumalar.

İllüstrasyon

Kaan Benli - Holdmehand

Öykü

Serap Üstün - Son Yazdan Kalan

Başımı önüme eğmiştim. Dudaklarımı yaladıkça çatlaklarından yayılan sızı tüm gövdeyi kaplıyordu. Çocuk bedenimi, sabahın ilk ışıklarında, bütün yaz içinde kaybolduğu hanın yirmi numaralı dükkânına sürükledim. Mübadele zamanında, babası bu dükkânı bırakmak zorunda kalarak vatanına dönen Niko Usta, yıllar sonra gelip aynı dükkânı bulmuş ve yeni sahibinden devralıp işe koyulmuştu. Annem, siparişe diktiği tüm elbise kumaşlarını o zamandan beri ondan almış ve beni de o tatilde, onun yanında çalışmaya vermişti. Zanaat öğrenmeme karşı çıkan babamdı. O beni başka türlü hayal ediyordu çünkü kendisi bütün ömrünü Alsancak Garı'nda bilet keserek geçirmişti. Sirozun son evrelerini yaşarken bile gözlerini ışılatan tek şey, mühendis olma ihtimalimdi. Baştan ayağa kendisinin hayali olan, T cetveli, baretli ve gözlüklü haliyle gülümsediği bir düşsel kare. Hastalığa yenik düştüğünde, sanki yanı başına o fotoğrafı da gömdük. Artık sözünü bile etmiyorduk.

Çiçekli Han, o gün de kucak açacağı herkesi, içinde neşeyle ağırlamaya hazırlanıyordu. Kepenkler kalkıyor, çay kaşıkları şingirdiyor, arılar vızıldıyor, süs havuzunun suyu, ortasındaki fıskiye'den çıkıp mermer oluğa çarparak dalgalanıyordu. Niko Usta yine benden önce gelmiş, kumaş toplarının üstüne açtığı siyah, deri ciltli defterinde koyu bir hesap kitaba dalmıştı. Gözlüklerinin üstünden süzüyordu beni. Böyle anlarda rahatsız edilirse keyfi kaçardı. Bakışarak kestirmeden selamlaştık. Her günkü gibi ilk iş, açık kapının arkasından boyum kadar çalı süpürgesini kapıp bizim dükkânın önünü süpürmeye başladım. Yerdeki yorgun taş aralıklarında biriken toz, belki de üç yüz yıllıktı. Alnımda biriken ter damlaları, taşların geçmişine ılık ılık ve sessizce karıştı. Hikâye, bugün de kendini yazmaya devam ediyordu. Çünkü zamanın içinden geçen her şey değişti. Ayaklarım gibi. Onlar, artık otuz altı numaraydı. Ayakkabılarım otuz beş. Geriye doğru çekmeye çabaladıkça, başparmağım, ayakkabımın yırtık ucundan dışarı fırlıyordu. Delik günbegün büyüyordu.

Ustam "Memo, gazeteyi getir bana kale!" diye seslendi kapıdan. Parasını her zamanki gibi üç gazeteye yetecek kadar uzattı. Para üstlerini tekrar istemiyor, biriktirmemi öğütüyordu. Babamdan hiç harçlık almadığım için öyle kıymetliydi ki her kuruşu. O saatlerde, mahallenin çocukları hâlâ uykuda olurdu. Ancak öğleden sonra tozu dumana katarak top peşinde koştururlardı. Dükkânın içine kadar gelen seslerini duydukça hiç sevemediğim futbola bile heves ederdim. Büfeye kadar soluksuz koştum. Her sabah gittiğimde, gazetelerin alt sırasına dizilmiş Tek-sas Tommiks'lerden en az bir sayfa okuyup tekrar yerine bırakıyordum. Kaldığım yerin heyecanı ile dükkâna dönüp sonraki sayfalar için ertesi günü beklemeye koyuluyordum.

Demlenmiş çayın buruk kokusu, gevrek ve tulum peynirine nasıl da yakışıyordu. Evde edilen kahvaltılar böyle tatlı gelmezdi. Sofraya Akhisar zeytini, salça, üzüm bile koyuyorduk. Günün bu en güzel saatleri hiç bitmesin istiyordum. Çünkü han, sabahın ilk saatlerinden sonra kalabalıklaşmaya başlıyordu. Uğuldayan insanlar, sürü halinde uçuşan karasinekler gibi bir sağa bir sola dağılıyordu. Tezgâhın altında duran makas; türlü renkte pamuklu, keten, yünlü kumaş üzerinde şakırdamaya başlıyordu. Ayakta geçen her dakika parmaklarımı daha çok acıtiyordu. Uçlarına oturan kanın basıncıyla zonkluyorlardı. Belli etmiyordum. Kömür karası gözlerim çoğunlukla yere dönüktü. Aklım fikrim hep o başparmağımdaydı. Yeter ki dışarı çıkmasın da ne olursa olsun.

Arkadaki duvara, Niko Usta'nın annesinden kalma bir el radyosu ipinden asılıydı. Frekansı hiç değişmezdi. Dilini anlamasam da sanki biraz hüzünlü şarkılar çalardı. Ustanın gözleri nemlenirdi kimi akşamüstleri, burnunu sessiz sessiz çekerti, ahşap taburesine çöker ve bir şeyler mırıldanırdı.

"Bana mı dedin usta?"

"Sana ne diyeceğim bre çocuk? Kendime diyorum söyleyeceklerimi. Bakadurasın önüne."

Hiçbir şey anlamıyordum. Henüz, insanın içini en çok yakanın gurbette kendisine bile diyemedikleri olduğunu bilecek yaşta değildim. Tezgâhı toplar, parça kumaşları katlar, kaldırırdım. Parçalar uçtuğunda nenemin kafamı kazıya kazıya yıkadığı bit şampuanının kokusu üst raflara kadar yayılırdı.

Ben bildim bileli, Niko Usta hep kapıya dönük otururdu. Gözlerini dışarı diker, daldardı. Hem bakıyor gibiydi hem de görmüyor gibi. Ahbapları çoktu. Hepsinin benim gibi çırakları vardı. İş onlara bırakıp çıkar gelirlerdi komşu dükkânlardan. Tavla atarlardı birkaç el, çayına kahvesine. Dört gözle beklerdim sonunu ama bir kazanırsa beş kaybederdi. Yine de oynamaktan hiç vazgeçmezdi.

"Tatmalara doyamadım, güzel olmuş bre çocuk." diye kahvesini höpürdetince kazandığını anlardım. Yanındaki fındıklı çifte kavrulmuş lokumları bana ayırırdı.

"Memo, alıp bunları cebine koyasın, şeker hastasıyım, sen ye."

Bütün çocukluğumun en mutlu anlarıydı. Ellerim cebimde, gururla salınırdım yollarda.

O günkü tavla kapışması yeni bitmiş, herkes dağılmıştı. Hasır tabureleri topluyordum. Annemi, ona çok yakıştırdığım kırmızı elbisesiyle dükkânın kapısında dikilirken görünce afalladım. Bana doğru geldi:

"Hadi bakalım bugün erken paydos, şanslısın." dedi ve saçlarımı okşadı. Sonra ustama döndü:

"Ah Niko, ne kadar teşekkür etsem az, ister misin şöyle en havalısından bir takım da sana dikeyim?"

"Hava takımdadır? Asıl hava bendedir bre, sen rahat olasin Lütfiye Hanım." derken elini omzuma atıp bana doğru eğilmişti:

"Ah be çocuğum, bırakıp gidiyorsun şimdi beni."

"Bugün son mu?" diyebilirdim. Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyordu. Bu anın çatacağını hiç düşünmeden, hatta kimi günler de isyan ederek buraya gelip

gitmiştim.

O an her şeyi unuttum. Başparmağım isyan edip dışarı fırladı. Hiç utanmadım.

Öykü

Özge Öztürk - Küçük Kara Şey

İl Sağlık Müdürlüğüne

Sayın Yetkili,

Ben Halime Tikenli. Ekrem Hoca artık görevine devam edemez. Ya onu emekli edin ya da beni başka hastaneye verin. Dokuz ayı kalmış ama benim sabredicek dokuz ayım kalmadı. Ben kendim çok sabırlı biriyim ama beni bile delirtti. Çocuklar olmasa işi çoktan bırakırdım. El kapılarında çalışmak zor. Ben doktor deyilim ama diyivereyim bizim hoca aklını kaçırdı. Kuran'a el basarım. Başhekim bana sürekli sabret diyo. Malulen emekli olmasın diye bekliyo dedi. Sabredicek gibi deyil. Bu gidişle benim otopsimi yaparsınız dedim ben de. Hoca geçen gün bi makdül yakınını dövüyomuş az daha. Artık sadece bana değil başkalarına da saldırmaya başladı. Bana zaten hepten gıcık.

Ah benim kafama sıçsınlar afedersin. Elim kırılıydı da o küçük kara şeyi vermiyeydim. Ama bir anda oldu yeminle. O gün otopsideydik. Otopsi de kimin biliyo musun yetkili, yetenek yarışmasındaki Nilay varya. Bir ara ünlü olduydu Nilayşe Erdoğan. İşte onun. Biz yıkıyı temizliyecektik maktüleyi, masadan yere küçük siyah bir şey düştü. Kimse görmeyince elime aldım. Dedim hocam dedim. Burada bir şey var dedim. Böyle küp şeker gibi küçük kara sert bir şeydi yetkili. Hocanın gözleri bir açıldı. Şeytan gibi baktı bana. Elimden çekti aldı. Sonra cebine attı. Bu kız için arabasında intihar etti demişlerdi ya. İşte onun intihar olmadığını o gün otopside Ekrem Hoca ortaya çıkardı. Kızın kurşun deliğine bu bitişik atış deyil dediydi. Yani kız kendini vurmamış yetkili. Cinayete kurban gitmiş. Kıza tecavüz edildiğini de yazdırdı hoca raporda. Gastelerde yazdı hep bunlar. Bir katilin kim olduğunu bilmediydi. O gün her şeyi çözdüydü hoca. Küçük kara şeyi yazdırmadı rapora. Önemsiz dediydi o zaman ama sonra bir gün kapısını çalmayı unutup odasına girdiydim. Hoca küçücük bir şeyi kulağına dayamış bir şeyler yazıyordu. Tam göremedim ama sanki o günkü küçük kara şeydi diyesim geliyor. Bağırıp çağırmaya başlayınca hemen odadan çıktım. Ah kıran girsin, eğer o küçük kara şeyse lanet gelsin ona. O günden sonra hoca aklını oynattı.

Yedi ay sonra bir gün hoca, odadan koşarak çıkmış gitmiş. Devirsi gün de işe gelmemiş. Kimse de ulaşamamış hocaya. Dört gün sonra bir geldi afedersin yetkili, sokaktaki berduşlar gibi üstü başı perişan. Sonra her yerde çıktı, hocanın dağ evinde bu Nilayşe ile oğlunun olayını okumuşundur gasteden. Bizim otopsi yokken polisler bile intihar demişti. Hiç delil yoktu ortada. Biri oğlanı ihbar etmiş. Kim etmiş orasını yazan olmadı. Duymadık da. İki üç gün kayıptı oğlu, ihbarı duyunca Nilayşe'yi vurduğu tabancayla kendini vurmuş. Annesi Meral Hoca perişan olmuş tabi. Cenazede bizim hocaya saldırdı. Evlat acısı zor. Hocayı hastanede uyuttuk bir hafta. Ondan sonra hoca hiç eve gitmedi. Hala da hastanede yatıp

kalkıyo. Eve gitmiyo ama eskisi gibi de çalışmıyo. Sürekli uyuyo odasında. Bigün yine odadan sesler geliyordu. Bir kadın sesi. Yalvarırım, yalvarırım yapma hayır hayır diye nasıl bağıriyo. Birden koşup odaya girdik. Odada kadın yok. Hoca hızla masadan bir şey alıp cebine koydu. Bastı fırçayı. Bağırđı çağırđı iteleye iteleye odadan kovdu bizi. Nasıl olduğunu bilemem ama o seslerin, o küçük kara şeyden geldiğine yemin edebilirim. Madem bu küçük kara şey kızdı çıktı, o zaman hayır hayır diye çığlık atan ses neyse şimdi. Oğlan bunu sevmiş, kız istememiş öyle yazdı gasteler. Kız da bulmuş da bunamış afedersin yetkili. Şimdi daha mı iyi oldu? Öldü işte. Sanki herkes sevdiğine varıyo. Biz de hayır diye bağırđık da dinleyen olmayınca evlendirildik. Gıkımızmı çıkmış. Hem de doktor oğluyla deyil, işsiz güçsüz alkolik bir herifle.

Hoca o gün bizi odadan kovunca ben de çok kızdım. Enes hocaya ne biliyosam anlattım. Kara şeyi duyunca Enes hoca'nın gözleri açıldı. Gavurca bilek milek bişiy dedi anlamadım. Tarif ettirdi kara şeyi. Sen gördün mü dedi. Büyüklüğü nasıldı dedi. Sordu da sordu. İşte o zaman anladım ki bu değerli bir şey. Bizim Seval hemşire dedi. Şuncacık şey insanın bebekliğinden bu yana her şeyi kaydedermiş. Bu kara şey herkeste olurmuş da bazılarında büyürmüş. Kimde niye var tıp bilmezmiş. Milyarda birmiş. Eşek kafam. Bileydim ah bileydim. Şimdi benim içimi aç bak, kesin bende yoktur. Allah da böylesine veriyor işte. Gerçi bana verse benimkini kim ne yapsın. Hep dayak sesi gelirdi zaar meretten. Gerçi şimdi de gelir o ses. Gece bizim evin yanından geç. Yine duyarsın. Bizim kondunun duvarı ziftli zati. Al sana kara şey. Açık seçik canlı yayınlı ya kimse peşine düşmez anlayacağın Enes Hoca gibi. Ah dilimi arı soksaydı da Enes hocaya demeseydim. Enes hoca dediklerimi hastaneye yayınca bizim hoca bana daha da dellendi.

Ben çok uğraşdım yetkili. Efendi efendi geçinelim dedim. Dedim arayı düzeltiyim. Çay götürüyim hocaya. Görür görmez bana deli gibi bağırđı. Neyin peşinde-sin diyo. Çay getirdim diyom. O biliyomuş benim derdimi. Önceki gün de odasına girdim. Sevdiği kahveden götürüyim dedim. Baktım hoca odada yok. Masasına koyuyum dedim, arkamdan saldırdı. Međer kapının arkasında bekliyomuş. Boğuşurken raftan bir ödölünü elime geçirdim, kafasına vurdum kaçtım yeminle. Azcık yaraladım. Yani bu iş çözölmez. Beni nerede görse öldürecek diye korkuyom. Pis panora mı pandora mı gibi bir şey geveledi ağzında. Ne dediği de anlaşılmıyo. Ben sarmışım başına belayı. Geçer dedim sabrettim. Daha da kötü oluyo.

Zaten raporlu artık ona görev de verilmiyo. Yerine hoca geldi. Bizimkinin bundan da haberi yok. Eskiden çok iyi insandı hoca. Beni işe o aldırdı. Kaç yıldır devlete hizmet etmiş hoca emekli olunması lazım. Şurada dokuz ayın lafını etmeyin kurban olayım yetkili. Kimler neler yapıyo bu ülkede duyuyoz. Benim de canımı düşün sayın yetkili. Valla korkuyom. Ama malulen yapmayın nolur. Çünkü maaşı düşüyomuş. Bu hocaya bakıcı lazım, artık tek yaşıyamaz. İnşallah halden anlarsın. Ya da beni bu hastaneden başka yere verin razıyım. Bu dediklerime inanmazsan, hastaneye gelip bakabilirsin. Arz ederim.

Halime Tikenli

Öykü

Cevher Tat - Sahnede Tek Başınasın

Onlar sadece söylediklerimi duyuyor. İçimdekileri bilmiyorlar.

Kadın sessizce kıpırdanıyor sahnede. Bir karışlık yükseltinin üzerinde, simsiyah duvarın iki adım önünde. Perdesiz, küçük sahnede kıpırdanıyor sessizce. Kostümü gündelik kıyafetleri. Aksesuarı yok. Hiç oturmadığı bar sandalyesi simsiyah duvarın dibinde. Tek başına, ayaklı mikrofonun arkasında büzülüp saklanmaya çalışıyor. On beş dakikadır hiç rahatsız etmeyen ışık, birden gözlerini alıyor. Kaşlarını indirip kaldırıyor. Elleriyle mikrofonu sıkıca kavrayıp gevşetiyor. Beyaz ışığın ardında, konforsuz sandalyelerde oturan bir avuç silüet var karşısında. Hepsi bir. Çizgilerinden ayrışsalar bile hepsi bir. Birlikte gülüyorlar. Birlikte susuyorlar. Birlikte öksürüyorlar. Onlar yargıç. Kadının yargıcı. Şimdiye kadar memnunnardı. Gülerek kadını onaylamış, kabul etmişlerdi. Kadın ise yaklaşık otuz saniyedir konuşmuyor. Sözlerini mi unuttu? Bu sessizlik bir şakasının parçası mı? Yoksa artık sahneden inme vakti mi geldi? Silüetler tutturduğu ritmi sürdürmesini ve yeniden kendilerini güldürmesini bekliyor ondan. Tam sessizliğe gömülmeden önce, bir şakasının can alıcı noktasını kendisine güvenerek anlatmıştı. Silüetler hiç beklemedikleri bu vurucu kısma gülüyorlardı. Gülmeleri kesildi ve kadın o zamandan beri susuyor. Bir anda ne diyeceğini unuttu, nerede olduğu aklından gitti. İki yıl önce seyirci olarak gelmişti buraya arkadaşlarıyla. Adını yazdırmış ancak gösteri boyunca yerinde oturmuştu. Listedekiler sırayla sahneye çıkıyor, beş dakika boyunca şakalarını yapıyor, sonra iniyordu. Sahneye çıkmasına gerek yoktu o zamanlar. Kimseyi güldürmesine gerek yoktu. İlgileri üzerine çekmek, dikkatleri toplamak, bir avuç silüet tarafından onaylanmak zorunda değildi. Okulu devam ediyordu. Arkadaşları daha gitmemişlerdi memleketlerine. Bir başına kalmamıştı koca İstanbul'da. 6-7 bira içip millete dadanmaktan, yoldan geçenlere bağırarak "İyi akşamlar, geceniz şen olsun." gibi ahmakça sözler söylemekten, eve dönünce kustuğu klozetin başında uyuyakalmaktan, sabah uyandığında ağrılar içinde yatağına dönmekten, tekrar uyandığında hayatını değiştirecek büyük kararlar almaktan, fakat akşam saatlerinde uyandığı için kararlarını ertesi güne bırakmaktan, evde oturmaktan sıkılıp yine barlara gitmekten alamıyordu kendisini. Ne değişti, diye düşündü bir an. Ne değişti gerçekten? Umutsuz, depresif ve acınası komedyenlerle yarışmak ve onlardan daha önde olduğumu göstermek uğruna yaptığım bu kepezelikler. "Bakın ben de buradayım. Dünyada yaşayan milyarlarca insan arasında varlığının ağırlığını taşıyan, düşünceleri, duyguları olan, kendiyle ve başkalarıyla alay eden ama bu alayların gerçeklik payını bilen tek kişi olarak karşınızdayım. Varlığımı algılayabilir musunuz?" diye bağırmamak için neyi bekliyorum? Bu tanımadığım insanlar beni seviyor mu? Beni seviyor

musunuz? Beni sevmeniz için yaptıklarımı görüyor musunuz? Yoksa her şeyin bir şakadan ibaret olduğunu mu düşünüyorsunuz? Zil çalıyor. Sunucu sahneye atlıyor. Kadının elinden mikrofonu alıyor. “Ezgi’cim süren doldu. Ezgi’ye bir alkış alalım.” Silüetler kararsızca alkışlıyor. Gösterinin erken bittiğinden şüpheliler. Ezgi’nin yüzü donuk. Gülümsemek ve her şeyin yolunda olduğunun işaretini vermek için zorluyor kendisini. Ellerini önünde birleştiriyor. Omuzları düşüyor. Kafasını mikrofona uzatıyor. Duyulur duyulmaz bir sesle “Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.” diyor ve bir karışıklık yükseltiden aşağı inerek sahneden ayrılıyor. Beyaz ışıkların ardındaki silüetlere karışıyor. Sunucu enerjik hareketleri, sahneye özgü yaşam dolu sesiyle sıradaki komedyeni çağırıyor. Bu arada Ezgi’nin sessizliğe gömülmeden önceki son şakası şöyleydi: “Markette ihtiyacım olan şeyleri sepete atıyorum ve ödemek için kasaya gidiyorum. Kasiyer bütün ürünleri geçiyor. Ardından soruyor. ‘Başka bir isteğiniz var mı?’ Enteresan bir soru. Geç sorulmuş bir soru sanki. Zaten alacağımı almışım. Fakat yine de cevaplıyorum. ‘Evet başka bir isteğim var. Daha iyi bir hayat istiyorum. Sizde var mı?’”

Öykü

Sevda Deniz Karali - Ocak '92

Ocak '92
Ankara

Neden tarih attığımı bilmiyorum. Sanki bu mektubu başucuna bırakmayacağım da uzun yollar aşır sana ulaşmasını bekleyeceğim... Aslında biliyorum. Ve bunu söylemek istediğimi, o gereksiz, boş cümle esnasında anladım: Tarih attım çünkü zamanı somut olarak görmek, aklıma kazımak istiyorum. Sana hep sorardım hani, bazı anlar sanki milyonlarca kere izlediğin bir film sahnesiymiş gibi ansızın gözünün önüne geliyor mu senin de diye. İlk defa girdiğim bir yolda yürüyüşüm gelirdi mesela benim aklıma, bir yerlerde bekleyişim, çıkmaz sokaktan tam önüme çıkan bir kadınla göz göze gelişim... Sana olmazdı. Öyle derdin. Çünkü gördüğün hiçbir şeye önem vermezdin.

92'yi görüyorum sayfanın en üzerinde. Yan yana iki sayıdan daha fazlasıymış gibi uzun uzun bakıyorum. Aklıma kazıyorum. Sonra 93'ü göreceğim bir yerlerde. Misafirlikteki duvar takviminde. Sonra 94. 95 öyle hızlı geçecek ki fark etmeyeceğim. 96, 97... 98'i gördüğümde artık çok uzaklaşmış olacağım bu mektuptan, ve senden. Yüzün bile gelmeyecek aklıma. Çıkmaz sokak köşelerindeki kadınlar kadar bile kalmayacaksın. Fotoğraflar, diyeceksin şimdi içinden, biliyorum. Bütün fotoğraflarımızı sana bırakıyorum; hatırlamak istediğin kadarını saklarsın. Ben zihnimdakileri bile çoktan sobaya attım. Ankara'ya başka türlü bu kadar zaman nasıl katlanırdım?

Peşimden gelmeyeceğini biliyorum. Bunun için sana teşekkür ederim, ve hiç sevmediğin kışa, ve sokakların çirkinliğini gizleyen kara. Aslında sokakların suçu yok, hatta günün bazı saatleri hoşuma bile gidiyorlar. Sanırım kendime müsaade etsem sokaklardan gökyüzüne kadar her şeyi suçlarım. Bunun sebebi sensin.

On dakika boyunca seni izledim. Uyurken herkes ne masum. Hep uykuda kalmanı dilemekten yoruldum.

Öykü

Levni Hakan Şahin - Özgürlük Kutlaması

Zaman oldukça ağır ilerliyordu. Yaklaşık yirmi dakika önce Manisa’da, bir otoyol kenarında arabasına bindiğim adamın hapisten dün çıktığını duyduğumdan mıdır, yoksa havanın neredeyse kırk derece olmasından mıdır bilmem, şakaklarımdan terler damlıyordu. Tedirgin olduğumu Mithat abiye çaktırmamaya çalışıyordum. Süregelen sessizliği sekteye uğratacak laflar aradığım sırada, hemen önümüzde hatalı sollama yapan bir araç imdadıma yetişti. Okkalı bir küfür patlatıp Mithat abiye baktım. O da bana katıldığını, daha da kavisli bir küfürle belirtti. Mithat abi ellisine merdiven dayamış, güler yüzlü, babacan biriydi. Kısa kollu gömleğinin içine giydiği beyaz atletten dışarıya hücum eden göğüs kılları ve tepesi iyice kelleşmiş kafasıyla, güven veren bir görünümü vardı. Eski bok-sörmüş, bilmem kaç nakavtı varmış. Mithat abi, bu nakavt sahnelerini detaylıca tasvir ederken bir anda sinirlenip gazı kökledi.

-Nereye yetişiyor bu piç ya!

-Kim abi?

-Şu öndeki siyah Egea var ya, o benim amca oğlu. Onu takip ediyorum. Birlikte gidiyoruz Bilecik’e.

-Neden iki araba gidiyorsunuz abi?

-Ya benim amca oğlu araba alıp satıyor da...

Bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp bana baktı, boğazını temizledi ve sözlerine devam etti.

-Yani, daha doğrusu, çalıp satıyor. Öndeki arabayı dün gece indirdi. Bilecik’teki müşteriye okutacak. O yüzden iki araba gidiyoruz. Benimkiyle döneceğiz.

-Hıı... Riskli değil mi abi? Plakası falan duruyor arabanın. Çevirmede yakalamasınlar?

Araba hırsızlığı konusundaki bilgisizliğim, Mithat abiyi eğlendirmiş gibiydi. Muzipçe güldü.

-Yok canım, o plaka sahte. Orijinalini söküp bunu taktık. Boyadık bi’ de arabayı bi’ güzel. Beyazdı normalde.

-İyi düşünmüşsünüz abi.

-Dur ben şunu bi’ arayayım.

“Alooo! Lan Kenan, yavaş gitsene amına koyayım. Nereye yetişiyoruz? Bak yanımda bi’ genç var, otostop çekiyordu, aldım ben de. Manisa’dan aldım. Evet. Bak kaza maza yaparız maazallah... Can taşıyorum. Yavaş git, sikerim belanı. Tamam, bi’ de benim küçük abdest geldi. Benzinlik görünce gir. Haydi, eyvallah.”

Mithat abinin canıma bu denli kıymet vermesi beni duygulandırmıştı. Birkaç dakika sonra, bir benzinlikte durduk. Mithat abi tuvaletteyken Kenan abiyile tanıştım.

“Aynen abi. Evet. Ferhan ben. Öğrenciyim, evet. Ankara’ya gidiyorum, arkadaşlarımla yanına. Ha, yok. Beni Bilecik’e gelmeden bırakırsınız zaten. Eskişehir yoluna, evet. Oradan bi’ otostop daha çekerim. Eyvallah abi.”

Mithat abi, marketten, ellerinde poşetlerle çıktı. Dondurma ve su dolu poşetleri elime tutuşturduktan sonra, paketini sıyırdığı dondurmadan kocaman bir ısırık aldı. Ardından bir sigara yaktı.

“Çok güzel oluyor böyle: Bi’ ısırık dondurma, bi’ fırt sigara... Duman soğuyor, ciğerlerim tazeleniyor.”

Yeniden yola koyulduk. Benzinlikten henüz birkaç kilometre uzaklaşmıştık ki, trafik akışı tamamen durdu. Ne olup bittiğini anlamaya çalıştığımız sırada, Kenan abi aradı. Yol çalışması varmış. Trafik, Uşak’a kadar normale dönmemiş. Mithat abi arabanın motorunu durdurdu.

“Ferhancım, bu yol böyle bitmez. Şu arka koltuktaki siyah poşette viski var. Torpidoda da plastik bardak olacaktı. Doldur da içelim birer tane.”

İçmek isteyip istemediğimi sorgulayacak hâlde değildim. Kendime danışmadan, Mithat abinin isteklerini harfiyen yerine getirdim. O da radyodan yalnızca yüzde yüz hit parçalar çalan bir yabancı pop kanalı açtı.

“Mr. Boombastic

What you want is some boombastic romantic

Fantastic lover, Shaggy

Mr. Lover Lover, Mmm, Mr. Lover Lover...”

Şarkının ritminden tamamen bağımsız bir şekilde kafasını sallıyor, dur-kalk yapa yapa ilerlediğimiz kasvetli otoyolda değilmişiz gibi davranıyordu. Dikiz aynasından kendini seyretmeye başladı. Bıyıklarının uçlarını kıvırdı, aynaya göz kırptı. Keyfi yerinde gibiydi.

-Ferhan biliyor musun, benim çocukluğumdan beri en büyük hayalim televizyona çıkmak. Sence de artist tipi yok mu bende?

-Var abi, olmaz olur mu? Karizman yeter.

Yüzündeki tebessüm, çalan telefonunun ekranına bakmasıyla kayboldu. Radyoyu kapattı, telefonu açtı.

“Efendim kızım. İyiyim canım benim, sen nasılsın? Geleceğim kızım. İki gün sonra. Kenan abinle bi’ işimiz var dedim ya kızım. Annen nasıl? Sen n’apıyorsun? Tamam canım, aksatma sakın. Tamam kızım. Hallederiz, ben bi’ geleyim hele. Haydi görüşürüz.”

Arabanın içindeki atmosfer büsbütün değişti. Yol arkadaşımın konuşmaya ihtiyacı olduğu belliydi. Üzerime düşeni yaptım.

-Kızın kaç yaşında abi?

-On yedi. Lise son sınıfa geçti.

-Allah bağışlasın. Özledin mi?

-Özlemem mi Ferhan’ım... Neredeyse bir yıl oldu görmeyeli. Gerçi birkaç kez ziyarete geldi ama evdeki gibi olmuyor.

-İçeride bir yıl mı kaldın?

-On ay. İyi hâlden saldılar.

-Abi sormamda bir sakınca yoksa, neden girmiştin içeri?

Derin bir nefes aldı. Uzun ve zorlu bir işe başlayormuşçasına doğruldu. Boynunu kütürdetti. Gözlerini, hareketsizliğini koruyan araçlarla dolu otoyola dikti.

-Şimdi benim bi' acente şubem vardı. Turizmle uğraşıyordum. İyi de para kazanıyordum ha. İşimin patronuydum. Böyle kocaman, deri koltuğum vardı. Masa falan gıcıır... Beş, altı tane de çalışanım vardı. Bi' tanesi Gülsüm... Kızcağız günün birinde yanıma geldi. Abi dedi, senden bir isteğim olacak. Bunun bi' komşusu varmış, genç bi' kız çocuğu... Babası puştun tekiymiş. Kızını satıyormuş şerefsiz. Ayyaşmış bi' de, dövüyormuş kızcağızı. Gülsüm polise gitmiş kaç kere, değişen bi' şey olmamış. Benden yardım istedi. Bu işi bi' sen halledersin abi, dedi. O zamanlar adamlarım falan da var böyle. Neyse, ben birilerini yolladım, sordum soruşturdum. Emin oldum önce. Gerçekten satıyormuş kızı, orospu çocuğu. Ben de evinden aldirttim bunu, Buca'da bi tepeye getirttim. İntikam tepesi derler oraya, meşhur. Herkes işini orada görür. Neyse, bu geldi. Ayakta duramıyor puşt, sallanıyor. Dedim sen böyle böyle yapıyormuşsun. Yapıyorum, sana ne, dedi.

Durdu. Yutkundu, kafasını bana doğru çevirdi. Elini dizime koydu.

-Ferhancım, kandan iğrenir misin?

-Yok abi.

-Heh, iyi o zaman. Ben de adamlarıma emir verdim. Bunu anadan üryan soydular. Elimde de boş şarap şişesi... Kırdım bu şişenin ucunu, affedersin, soktum götüne. Paramparça ettim. Sonra da bi' araba dayak attık herife. Şansımı sikeyim, tam o sırada polis geldi. Normalde o tepeden polis geçmez. Gececeği tuttu yani, anladın mı? Neyse, herif dayaktan ölmüş. Vallahi öldürme niyetimiz yoktu. Ben de olanı biteni anlatınca, hani kızı, Gülsüm'ü falan, bir buçuk yıl verdiler. İyi hâlle falan on ayda çıktım. Kıza da devlet bakıyor. Yurtta kalıyormuş şimdi. Okula gidiyormuş. Anlayacağın, olan işe oldu. Gitti güzelim şirket.

Ağzım açık, aval aval yola bakıyordum. Trafik açılmıştı. Kütahya'ya kadar tek kelime konuşmadan gittik. Mithat abinin canı kebab çektiği için, rahatsızlık verecek düzeyde ilgili garsonların buyrun-ları eşliğinde, duvarları çürümeye yüz tutmuş bir lokantanın bahçesindeki derme çatma masalardan birine oturduk. Gecenin karanlığını, tepemizdeki sarmaşıklardan sarkan ampuller aydınlatıyordu. Tam karşımızdaki direğe, kafası kesilmiş ve derisi soyulmuş bir büyükbaş hayvandan artakalanlar asılmıştı. Eti açık havada dinlendirmek en makbulüymüş. Bayat salatalarımızı ve yağ içinde yüzen etlerimizi afiyetle yedikten sonra çay içerken Mithat abi önce saatine, sonra da bana baktı.

"Ferhan'ım, saat gecenin on biri olmuş. Bu saatten sonra nasıl gideceksin Ankara'ya? Şimdi seni Eskişehir yolunda indirsek nasıl otostop çekeceksin? Bak, iti var kopuğu var. Sen de gel bizimle Bilecik'e. Kenan abin çok güzel bi' otel ayarladı bize. İçkimiz bol. Ortamımızı da ayarladık. Özgürlüğümü kutluyoruz bu gece. Gel sana da bi' oda ayarlayalım. Tüm masraflar bizden. Güzelce eğleniriz, içkimizi içeriz. Sabah kalkar devam edersin yola."

Gerçekten de iti ve kopuğu vardı. Çaldıkları arabayla Bilecik'te bir otele

doğru giden yol arkadaşlarımla kısa sürede kurduğum bu bağ, beni büsbütün şaşırtmayı sürdürüyordu. Tekrar yola koyulduğumuzda, Mithat abi, teklifini defalarca reddetmiş olmama rağmen, ısrarlarını sürdürüyordu. Uzun uğraşlar sonucu, kendisini onunla birlikte fuhuş yapmaya gitmeyeceğime ikna edebildim.

-İyi bakalım Ferhancım, senin dediğin gibi olsun. Yine de numaramı kaydet, arkadaşının evine varınca beni ara. Aklım sende kalmasın.

-Tamam abi. Ararım, merak etme.

Yollarımızın ayrılacağı nokta olan Bozüyük'e vardığımızda, Mithat abi benimle birlikte arabadan indi. Kollarını ardına kadar açtı, kucaklaştık.

-Haber vermeyi unutma bak.

-Tamamdır abi, haydi selametle.

Öykü

Gizem Kargin - Kırmızı En Şifalı Renktir

Burası cehennem kadar sıcak! Neyse ki içimdeki yangından büyük değil...

Soyunduk. Kaynağına erişilmez şifalı su, ağrılarımızı dindirecek. Hızlıca soyunduk, diğerleri gibi kalana dek. Şifa akacak ve boynumuzda, omzumuzda taşıdığımız ne varsa hepsini alıp götürecektir. İki kadın daha kikirdeyerek içeri giriyor. Küçük bir seste bile taştan yapılmış oda yankı içinde... Burası ilk andan itibaren acı çekenlerle dolu koca bir cehennem izlenimi veriyor. Demek benim cehennemim buraya benziyor. Kelimelerin gürültüye dönüştüğü, çıplak ve savunmasız insanlarla dolu, sıcaktan nefes alınamayan, temizlenme isteğiyle sabundan gözlerin kör olduğu bu hamam. Buradan çıkmalı. Buradan çıkış yok. Sabunlu gözlerimi araladığımda yan çeşmenin boş olduğunu görüyorum. Kesik kesik öksürük sesi geliyor Ayşen'in dışarıdan. Sıcaktan bunalmış olmalı. Nefesini toplayıp geri geliyor. Eline lifini alıp Hacı Şakir'le iyice köpürttükten sonra onu liflemem için sırtını bana uzatıp soruyor: "Ee nasıl geçti?"

Bu soruyla kısa bir zaman boşluğu giriyor aramıza. Bir anlığına da olsa hamamdaki yankılı sesler kesiliyor.

Soruya karşılık aklımda ilk beliren, kırmızı bir ışık. Gözlerim kapalı. Yerdeyim. Ayak bileklerine tutunup, kasılmış vücudumu onun bacaklarına yavaşça sürüyorum. Öperek yukarı doğru çıkıp yüzüne yaklaştığımda, kendi vücudunun kokusunu merak edip ağzımda duymak için tutup beni öpmesi gerektiği yerde hareketsizce izlendiğimi fark ediyorum. Çoğunlukla zaten tek başıma yaptığım eylemi şimdi biri varken de tek başıma yapıyorum. Oysa oraya gitmeden önce aklımda yalnızca bir şey vardı. Tekrar sevişmek. Burada sözü edilen eylem daha çok kabul etmek üzerine. Bir şeyi yalnızca vermek değil, ya da almak değil. Etken ya da edilgen olmaksızın. İşteş olan. Beraberlik... Balans doğru kelime belki. İşte bu dediğim balans ya da her ne ise, yaşarken tutturulamıyorsa oradayken tutturulması imkânsız. Hiçbir şeye dair tam olarak beslediğim bir güven yoksa eğer, biri vücudumu işgal ediyorken bunu nasıl sağlayabilirim ki?

İşin en zor kısmı. Kendime dahi açamadığım bu buluşmayı nasıl oturup da Ayşen'e anlatacağım şimdi? Ellerim dizlerimde çeşmedeki kaynayan suyun gürül gürül akışını izlerken düşünüyorum. Beni yaşadığım trajediler değil onları anlatamamak yordu. Keşke ben de gürüldeyebilsem, en az bu su kadar sıcakım ve kaynıyorum. Şifalı suyun niteliklerini elbette taşıyorum ama neden gürüldemiyorum? Böyle katmanlı duyguları nasıl yalnızca bir olaydan ibaretmiş gibi anlatmaya koyulabilirim ki? Sana kırmızıyı nasıl anlatayım Ayşen?

"Nasıl geçsin," dedim gülümseyerek müthiş bir aşk hikâyesine başlayacakmış gibi, "vakit geçirdik bolca, hep bir aradaydık. Gezdik tozduk, sohbet muhabbet... Tam planladığımız gibi gitti."

Yalanımla beraber hamam daha da terletici bir hâl aldı benim için. Bütün

bu söylenen ağzımdan nasıl da tek çırpıda kurtuluveriyor. Buluşma planlandı ve gerçekleşti. Bu doğru. Ama yakın zamanda edindiğim bir bilgiye göre de en iyi yalan, içinde en az bir gerçek bulunduran yalan değil miydi?

Kırmızıyı kafamdan atmaya çalışıyorum. Nereden çıktı şimdi bu ışık? O gece tam tepemde sorgu odalarını andıran beyaz bir floresan gözümü oyarken hem de. Etraf o kadar kirli ki bira şişeleri, yerlerde cips kalıntıları, sigara izmaritinin dökülmüş olduğu koltuk, alkol kokulu halı, halının üstünde ben, benim üstümde o, onun üstünde göremediklerim ama pek tabii bildiklerim... Tam o anda iç okuma özelliğim olsa resmen yanmıştım.

Ayşen dökündükçe dökünüyor suları. Onun da kurtulmak istediği şeyler var. Göz gözü görmüyor artık buhardan. Beyaz teni iyice kızarıyor, tahrişe yakın bir kırmızı. Yine kırmızı dedim.

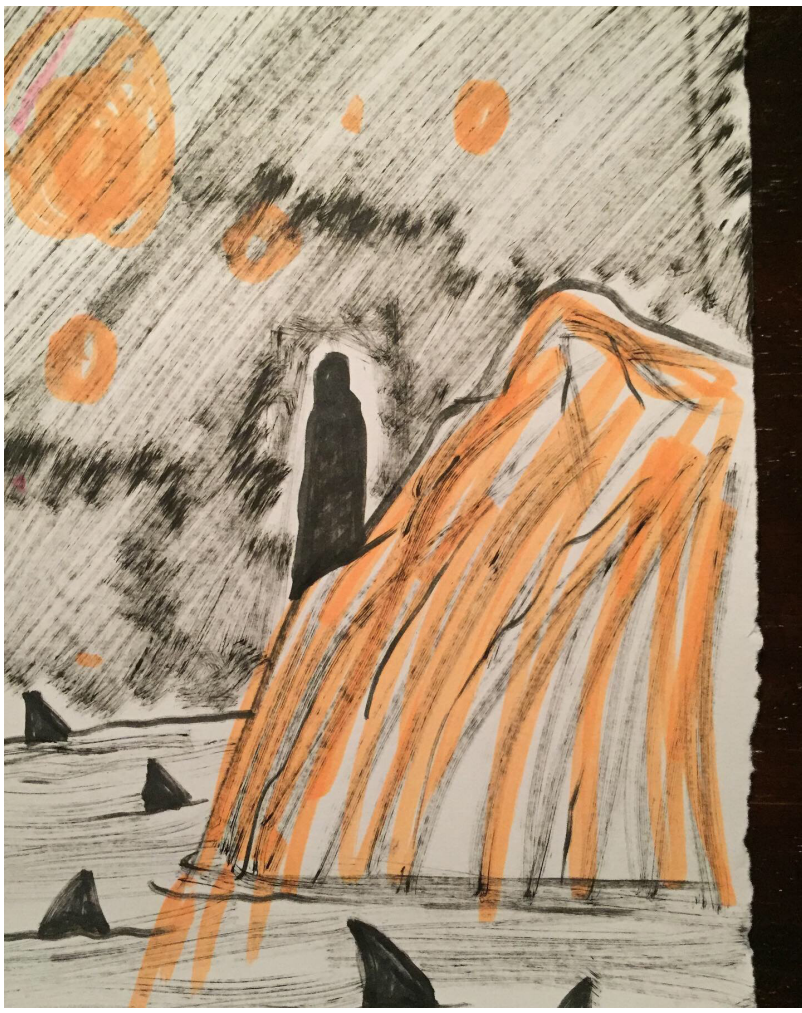
İllüstrasyon

Murat Mahmutyazıcıoğlu - Karalama

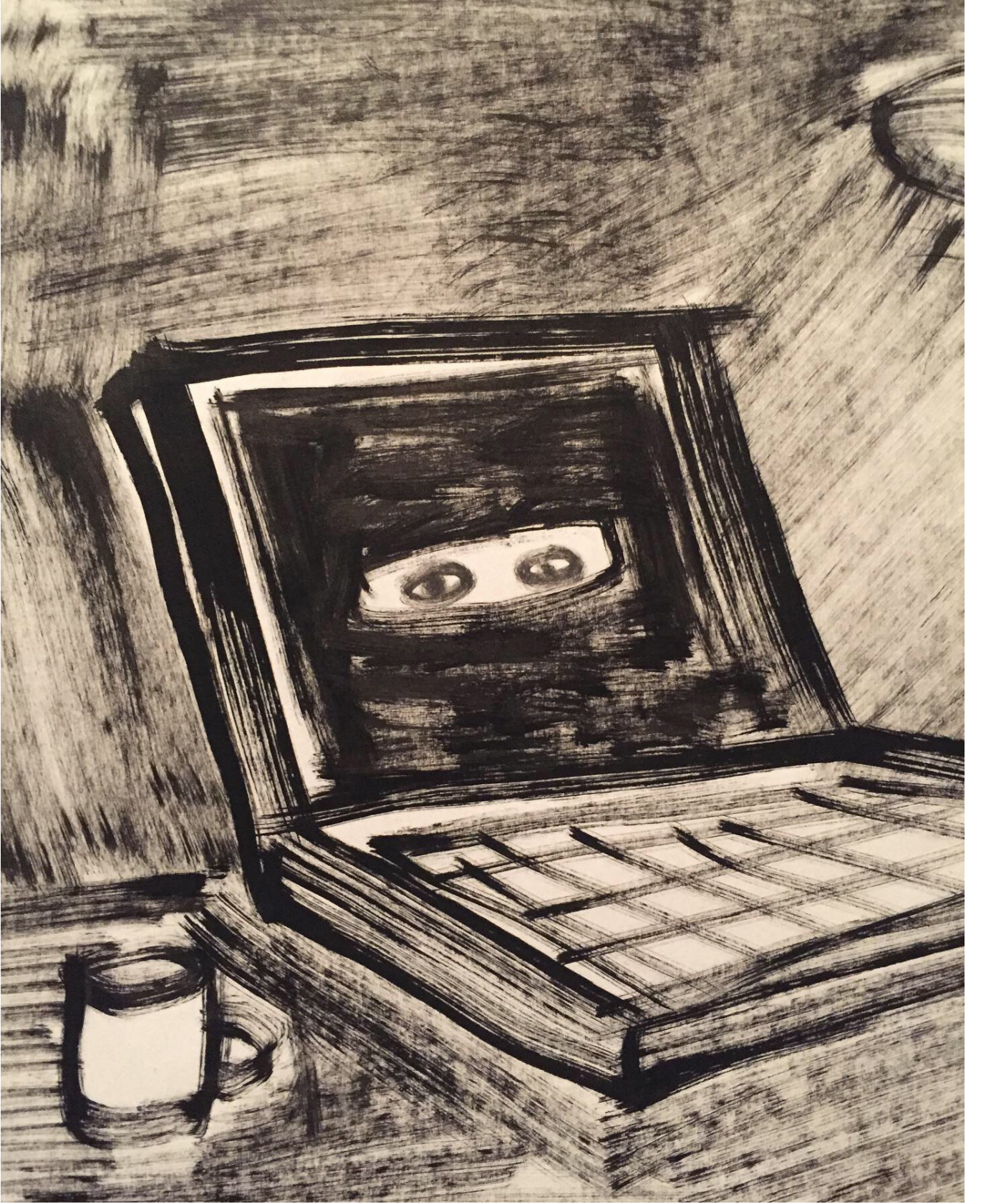

Öykü

Özden Selim Karadana - Perde Ağır Ağır İner

Açtı gözlerini çift kişilik yatağının tam ortasında Hadi Güler. Normalde bir cırpıda yataktan fırlamak gibi bir huyu vardır. Kalkar, hafifçe sendeler, sonra doğruca yüz yıkamaya gider. Bugün bir farklı. Doğrulmuyor yataktan, tavana bakıyor. Kim bilir neler geçiyor aklından?

Bir süre daha tavanı seyrettikten sonra doğruldu yavaşça yatağından, oturdu köşesine. Esnedi ve olanca havayı içine çekmek istedi. Bir müddet de burada bekledi. Hareketsiz kalan vücudu bir tepki gösterdi ve aniden irkildi. Lavabonun yolunu tuttu. Masmavi gözleri, pamuk beyaz saçları, kır sakalı ve haddinden fazla kırışmış alnıyla aynanın karşısına geçti. Kendisi elli beş yaşında ama bilmeyen birine sorsanız en az altmış beş gösteriyor diyecektir. İstanbul Şehir Tiyatroları'nda oyuncu... Yıllardır en iyi bildiği işi yaptı, oyun oynadı. En büyük mükâfatları da hâlihazırda oynamakta olduğu Vanya Dayı'yla aldı. Altı yıldır kapalı gişe oynayan oyun, yedinci sezonunda şimdi. Sezon başladıktan birkaç gösterim sonra "bazı oyuncuların" eski performanslarının çok uzağında olduğu dolaştı kulaktan kulağa. Seyirci sayısında umulmadık bir hızda azalmalar başladı ve yönetim oyunu programdan kaldırmaya karar verdi. Bu akşam son bir gösterim yapılacak. Bir veda. Hadi Güler tekrar irkildi. Kendiyle göz göze geldi. *"Uzakta bir ışıkcığım yok."* dedi.

Yüzünü yıkadı ve ellerini pijama altının yanlarına sildi. Lavabodan çıkarırken ayağına bir şey battı, kaldırdı ayağını. Silindir bir plastik parçası... Mutfığa doğru yürürken neyin nesi olduğunu düşündü, anlam veremedi. Mutfak kapısına asılı, ağzına kadar dolu olan çöp torbasına attı parçayı. Buzdolabından dört tost ekmeği ve dilimli kaşar peynir çıkardı. Bulaşık yığını ve şarap şişeleriyle kaplı tezgâhta ufak bir yer açtı. Peynirleri özensizce dizdi. Ayarı bozuk tost makinesinde, yanık kaşar kokusu alana kadar bekletti. Mutfak dolaplarını açtı, temiz tabak aradı. Bulamayınca tuvalet kâğıdına sardı tostları. Eli yandı biraz ama oralı olmadı. Oturdu televizyonun karşısındaki tekli koltuğa. Tostun biraz soğumasını bekledi. Eli telefonuna gider sandım ama gitmedi. Normalde her sabah TRT TÜRKÜ'yü açar radyo uygulamasından, pek sever gündüz vakti türkü dinlemeyi. Herhâlde bu sabah kendini dinlemek istedi. Kim bilir neler geçiyor aklından?

Geğirdi. İkinci tost ağır gelmiş olacak, kalan parçayı tuvalet kâğıdına sarıp sehpanın üzerine bıraktı. Eli telefonuna gitti. Yağlı elleriyle servisçi Hakan'a bugün servis kullanmayacağını, münferit geleceğini belirten bir mesaj çekti. Boğazı kurudu. Buzdolabındaki tekli soda aklına geldi. Aldı sodayı, çatal kaşıkların yer aldığı ilk çekmeceyi açtı, kapattı. Tahta kaşıkların ve bıçakların yer aldığı ikinci çekmeceyi açtı, kapattı. Buzdolabı poşeti ve türevlerinin yer aldığı üçüncü çekmeceyi açtı, kapattı. Açacağı bulamadı. Sodayı aldığı yere bıraktı. Tekli koltuğa

geri döndü. Derin bir nefes aldı ve derin bir “uf” çekti. Telefonu çaldı. Yine o ne idüğü belirsiz 0850’li numaralardan biri aradı. Normalde her seferinde boş bulunup açardı, bu sefer meşgule attı. Neredeyse bütün öğleni o koltukta geçirdi. Vakti gelince odasına gitti. Gardrobu açtı. Temiz bir gömlek aradı. En dipteki askıda asılı, siyah beyaz kareli kısa kollu gömlekten başka -ki hiç sevmez- seçeneği yoktu. Ağır ağır giyindi. Lavaboya gitti. Bir kaç kez su çarptı yüzüne. Kendiyle göz göze geldi. “*Aylak bir yaşam...*” dedi, devamını getirmede. Toparlanıp çıktı dışarı. Sokağın sonuna gelince durdu. Tek tük geçen taksilerin kornalarına aldırış etmedi. Bekledi. Yirmi dakika kadar, kıpırdamadan bekledi. Çalan kornayla irkildi. Elini kaldırdı. Gelen taksiye bindi. “Nereye gidelim abi?” dedi taksici.

“Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi.” dedi, sesi titredi.

“Hı?”

“Harbiye. Muhsin. Ertuğrul. Sahnesi.” dedi bu sefer anlaşılacak bir şekilde.

Taksici dikiz aynasından Hadi Güler’i bir müddet süzdükten sonra “Seyirci misin, oyuncu musun abi?” dedi. Hadi Güler bir müddet sessizlikten sonra “Seyirciyim.” dedi, muhabbetin devamı gelmedi. Radyoda çalan şarkılar hiç hoşuna gitmemiş olacak, bütün yol yüzünü ekşitti. Sahneye varınca arabadan indi. Tabelayı görünce gözleri dolar gibi oldu. Tuttu kendini. Geri döndü. Bilmediği bir sokağa doğru hızlı adımlarla hareket etti. Bir süre döndü dolaştı aynı yerde. Sakinleşince sahneye girdi. Güvenliğe kafa selamı verdi. Kulisin kapısını açtığı gibi peyda olan gürültüden irkildi.

“İyi ki doğduun Hadiiiii! İyi ki doğduun Hadiiiii!” sesleriyle bütün ekip, bir arada kulisi inletti.

Selda Pınar, ellerinde yedi mumlu pastayla karşısında belirdi. Göz göze geldiler. Daha ilk gün, okuma provasında karşılaştıklarında Hadi Güler’in gömleğinin sol cebi titremişti. Gençliğinin baharında olan Selda’dan çok etkilenmişti. O upuzun masaya oturup metni okumaya başladıklarında parmağındaki yüzüğü fark etmişti. İçine öküç oturmuş olacak, gömleğinin sol cebindeki hareketlilik dinmişti. Oyunu oynamaya başladıkları ilk yıllarda, her gösterimde ona ilan-ı aşk edebiliyor olmak hoşuna gitmişti. Oyun bittiğinde bir sonraki oyunu iple çekti. Gerçek hayatta gerçekleşmesi mümkün olmayacak bu tatlı oyun hiç bitmesin isterdi. Ama bu hep böyle devam etmedi. Oyun sonlarında kocasıyla edilen sohbetler, ardından gelen çocuk ve bir çocuk daha... Hadi Güler’i sahne üzerinde dahi hayal kuramaz hale getirdi.

“Kaç oldun Hadiciğim?” dedi Kadir Tuncel.

“Bilmem. Kaç oldum, bilmiyorum.” dedi Hadi Güler ağzının içinde geveleyerek.

“Aa! İnsan yaşını bilmez mi? Kaç doğumlusunuz?” dedi arkalardan bir ses.

“Amaaan, bırakın şimdi. Mumlar eriyor. Hadi, bir dilek tutun.” dedi Selda.

Hadi Güler, Selda ile göz göze geldi. Sonra mumlara baktı. Bekledi. Bir dilek tuttu mu bilinmez, üflledi. Hepsini söndüremedi, bir daha üflledi. Bir kez daha üflledi. Bütün kalabalık alkışlarla yeni yaşını tebrik etti. Kendi pastasından ikram ettiler. “Tatlı bana dokunuyor.” diyerek kibarca reddetti. Kulisteki gürültüden ra-

hatsız olmuş olacak. Sahneye çıktı. Dekora göz gezdirdi. İkili koltukta oturdu bir müddet, sonra kalktı volta attı. Biraz da iskemlede oturdu. Elini gezdirdi masa örtüsünde. Sahne amirinin omzuna dokunmasıyla irkildi. Vakti geldi. Kulise geçti. Kostümcü Banu Hanım karşıladı onu. Baştan aşağı giydirdi. En son ceketini geçirdi sırtına. “Emektar ceket he?” dedi gülümseyerek. Kibarca kafa salladı Hadi Güler. Oturdu aynanın karşısına. Makyöz Emel Hanım’ın sorularına “cık, hıhı, hıı...” gibi nidalarla karşılık verdi. Nihayet bu tantana bitti ve sahne arkasında yerini aldı. Kadir Tuncel yanında belirdi.

“İyi misin Hadiciğim?” diye sordu.

“Yapmayın böyle Allah aşkına. Kaçtır sormaktan yorulmadınız. İyiyim yahut değilim. Bana izin verir misin biraz?”

Kadir Tuncel sessizce ayrıldı yanından. Oyuncular yerlerini aldı. Son anonsun ardından perde açıldı. Oyun başladı. Bir önceki oyunların aksine salon hınca hınç doluydu. Hadi Güler son kez Voynitski olarak çıktı sahneye.

ASTROV: Uyudun mu?

VOYNITSKI: Evet... Çok. (Esner.) Profesör zevcesiyle buraya taşınalı beri yaşam çığırından çıktı... Zamanında uyumuyorum, kahvaltıda ve öğle yemeğinde abur cubur yiyorum, bir de şarap içmek çıktı... Bütün bunlar sağlığa zararlı! Önceleri tek bir boş dakikam yoktu, Sonya’yla nasıl da çalışırdık! Şimdi Sonya çalışıyor, bense uyuyor, yiyip içiyorum. Yok, iyi bir şey değil bu.

Repliğinden bağımsız bir kez daha tekrar etti. “Yok, iyi bir şey değil bu.” Ön sırada oturanlar gözlerinin nemli olduğunu rahatlıkla görebilirdi. İlk perdeyi bitirdiler. Kimseyle muhatap olmadı. Boğazı kurumuştı. Replikler ağzından zor dökülüyordu. Sebilin yanına vardı. Üç bardak su içti. Tuvalete uğradı. Oyuncular yerlerini aldı. Perde açıldı. İkinci perdede soğuk soğuk terleyen Hadi Güler, ara ara cebinden çıkarttığı peçetesiyle alnını sildi. Kadir Tuncel yurtluğu satmayı önerdiği tiradını attı. Hadi Güler haddinden fazla es vererek karşılık verdi her seferinde. Sesi ön sıralardaki seyircilere dahi ulaşamayacak cılızlıktaydı. Bir anlığına dalmış olacak Selda Pınar’ın bağırmasıyla irkildi.

YELENA ANDREYEVNA: Şu andan tezi yok, bu cehennemden çıkıp gidiyorum! (Bağırır.) Daha fazla dayanamam.

Hadi Güler, Selda ile göz göze geldi. Replik sırası ondaydı. Ağzından tek kelime çıkmadı. Selda ağzının içine bakıyordu. Baktı olmuyor, repliğini hatırlatacak bir soruyla imdadına yetişmek istedi. Hadi Güler gözlerini kaçırdı Selda’dan, önce seyircilere döndü. Bir an göz gezdirdi. Herhalde trak gelmiş olacak, ağzından tek kelime dökülmedi. Aklından neler geçiyordu kim bilir? Oyunu daha önceden izlemiş olan seyircilerin fısıltıları oyunculara kadar uzandı. Kaldıkları yerden, Hadi Güler’in repliklerini atlayarak devam ettirdiler oyunu. Sonya’yı oynayan Defne Yılmaz insiyatif alarak ve elinden geldiğince oyuna yedirerek Vanya Dayı’sının koluna girip onu sahneden çıkarttı.

“Ne yapıyorsunuz? Kendinize gelin. Oyun bitmedi daha. Toparlanın ve sahneye çıkın lütfen!” dedi kısık sesle bağırarak. Sahneye döndü.

Sahne arkasındaki insanların tuhaf bakışları arasında yangın çıkışına yö-

neldi. Bastırdı kapının koluna, açılmadı. Tüm gücüyle yüklendi bu sefer, açıldı kapı. Takip etti yolu çıkışa kadar. Hızlı adımlarla kurtulmak istedi oradan. Korna seslerinin arasında karşıdan karşıya geçti. Kravatını çıkarıp yere attı. Bilmediği bir sokağa girdi. Adımları yavaşladı. Yüreğinin ta derinliklerinde bir şey kırılı-vermişti. Nefes alıp vermekte zorlandı giderek. Ceketini çıkardı güçlkle. Yere uzandı. Gözleri kapandı.

Eski zamanlarda olsaydık, eski usül bir tiyatroda bir suflör olsaydım. Hadi Güler'in sessizliğe büründüğü tam o anda, usulca fısıldardım repliğini: *"Hayatım yok olup gitti!"*

Söyleşi

Serap Üstün - Okurlardan Sorular

Betül Şimşek: Şimdiye kadar birçok ayrı şehirde yaşamayı deneyimlemiş bir yazar olarak yaşadığınız hangi şehrin yazın hayatınızda daha büyük bir yeri olduğunu söyleyebilirsiniz?

Bu soru beklemediğim yerden geldi. Farklı şehirlerde yaşamış olmamın birçok açıdan beni zenginleştirdiğini düşünüyorum. Elbette yazdıklarım da sokaklarıyla, insanlarıyla bir biçimde o yerler sızıyor. Bıraktıkları tortularla düşünüyorum, hissediyorum ve nefes alıyorum. Kurduğum her cümlemin ruhunda bunlar var. Ancak bir karşılaştırma yapacak olursam; tarihi, sosyal ve kültürel açıdan değerlendirdiğimde İstanbul'un zenginliğinden daha çok beslendiğimi söyleyebilirim. Zıtlıkların şehridir benim için. Bu yönüyle, öykülerimde tam da ihtiyacım olan çatışmaları kolaylıkla yaratıp kurgulamamı sağlıyor. Tükenmez bir kaynak diyebilirim.

Sadık Çetin: Hangi aşamada fikri yazıya dökmek için eyleme geçiyorsunuz? Öykünün ilk satırlarını yazmaya başladığınızda sonunun nereye gideceği kafanızda genel olarak net midir? Yoksa kendinizi sürece mi bırakırsınız?

Yazmaya gönül vermiş herkes gibi benim de dönüp dolaşıp anlatma derdine düştüğüm, kendimce önemsedğim meseleler var. Yaşadığımız toplumdan kopuk kalabilecek herhangi bir sanat dalı da yok zaten. Kısaca, öykümün temel fikri oluştuğunda yani en başında neyi, nasıl anlatacağımı biliyorum. Başlangıç ve son olarak düşündüğümde ise böyle bir netlik yok. Bütüne baktığımda derdini anlatabilmiş bir yazı olmasını önemsiyorum. Sonu, akış belirliyor, bana sürprizle de gelse kabulüm. Hatta karşılaştırmak için farklı sonlar da yazarım. Yazarak eğleniyorum. Genellikle yazdıklarımın umuda dair kıpırtılar olmasına çalışırım. Üslubumun anlattığım trajik olaylarda bile geniş açıdaki komediyi vurgulamasından yanayım. İçime sinen sonlar da aslında bu bakış açımı hizmet ediyor.

Ergül Doğan: Serap böyle pozitif nasıl kalabiliyorsun?

Bu soruyu okurken gülümsedim. Benden yansıyan olumlu duyguların doğru yerlere gittiğini görmek mutluluk verici. “Gerçek” acılar yaşamış insanların dönüştüklerine inanırım. Bende de böyle oldu. Üzerinde uzun yıllar çalıştığım bir yaklaşımdan söz edebilirim. Belki okurlarımızın da kendilerini daha iyi hissetmesine katkım olur. Somutlaştırmaya çalışayım. Davranışlarımız değişmedikçe, sonuç değişmez. Örneğin hep şikâyet ettiğimiz bir durumda, kendimiz değişmeden karşı tarafın değişmesini beklemek hayal kırıklığıyla sonuçlanır.

Ayrıca, düşünce biçimlerimiz duygularımızı yönetiyor. Bunu da biliyoruz. Değişmesini istediğimiz, bizi olumsuz duygulara iten ne varsa, önce onları net ortaya koyarak başlamak bizi rahatlatır. Sonra ne yapabileceğime bakarken analitik düşünmeye çalışırım. Kendime cevabı evet veya hayır olan sorular yöneltirim. Neden benim başıma geldi, hep böyle zaten, başka türlü olsa şaşırdım... gibi çoğaltabileceğim ve kısır döngüye sokması garanti yaklaşımlardan uzağım. Sebep ve sonuç ilişkilerini incelerim. Yapabileceğim bir şey var mı sorarım, yoksa da yoktur. Doğru düşünürsek hislerimizle de barışacağımıza inanıyorum. Her an sevgi kelebeği olmayalım. Her duygunun hakkını vermek gerek. Bu noktada da ayar önemli, abartmaktan kaçınırsak iyi ederiz.

Hayatımın farklı alanlarını bölmelere ayırmış gibiyim. Diğer sırrım da bu. Kimliklerimin karışmamasına çalışıyorum. Evlat, anne, öğretmen, öğrenci, sevgili, dost, pek çok şeyiz. Oysa tek bir “ben”in içinde çırpınıyoruz. Zor zamanlardan geçiyoruz. Hepimizin gülmeye ihtiyacı var. Dayanışmaya, iyilik ve güzellikleri çoğaltmaya... Sanırım bu yüzden uzun bir cevap oldu. Bana iyi gelenler dilerim bu satırları okuyanlara da iyi gelir.

Fotoğraf

Ayaz Yıldız - Gökyüzü Şarkıları

Gökyüzümde çalan şarkılar.
Bir sabah kuş olurlar, bir akşam lunapark.
Köprü üstünde hayal kurdurtur durduk yere.
Bir güneş yansımasında piyanisti ararım.

Öykü

Haydar Şahin - Suda Gözlerimi Açtım, Ondandır

Zeytinli, Edremit.

Annem, babam, kız kardeşim ve ben, kız kardeşimin yakalandığı ve fiziksel hareketlerini etkileyen nörolojik hastalıktan ötürü kimseye tekerlekli sandalyede görünmek istemediği için, çocukluğundan beri gittiğimiz, akrabalarımız ve tanıdıklarımızla dolu olan plaj yerine başka bir plaja gittik.

Kumsalda tekerlekli sandalyeyi ilerletmeye çalışıyorduk: Ön tekerleklerini kaldırıp arka tekerlekleri üzerinde sürmek demek oluyor bu. Normalde olduğundan fazlaca daha yorucudur böylesi. Babam zaten hiç sevmez “farklı” bir şey yapmayı. Ve kızının farklı bir plaja gitmek istemesinin altında yatan sebebi bir türlü özümseyemediğinden, kızına belli etmemeye çalıştığı oldukça sevimsiz bir surat takınmıştı. Ama herkes farkındaydı bunun. En çok da kardeşim. Babasının, kendisi için farklı bir plaja gitmek gibi küçük bir şeyi yaparken bile gocunduğunu en çok o anlıyordu.

Uygun bir yer bulup şemsiyemizi, sandalyelerimizi ve şezlongumuzu yerleştirdik. Kardeşimi sandalyesinden kaldırıp şezlonga oturttuk. Yüzmesi gerekiyordu: Nöroloğun, ilaçlarını alması dışında yapmasını istediğini ve en az ilaçlar kadar önemli olan fizik tedavisini uygulamak için. O zorundaydı. Ağustos sıcaklığında orada olan, dinlenen, pinekleyen, tatil yapan, senenin yorgunluğunu atan ve istediğini yapmakta özgür olan beyaz yakalı İstanbulluların aksine, onun yüzmesi bir gereklilikti.

Kardeşimin denize girmediği her saniye, şemsiyenin altında bekleyen dört aile üyesi arasında gerilim yükseliyordu. Babam “Ne zaman gireceksin? Girmek gerek, yüzmen ve iyileşmen gerek.” diyordu sessizliğiyle. Annem ve ben de bu baskının farkında olanlar olarak meyve soyuyor ve kardeşimin, tutabildiği kadarıyla ısırırken elindeki meyveyi, iyileşmek için uyguladığı çok sert diyetten ötürü yiyemediği cipsleri yiyen akranlarına bakmamaya çalışmasını sessizce kabul ediyorduk. Çaresizliği kabul ediyorduk.

“Denize gireceğim.” dedi. Kalktık babam ve ben. Birimiz bacaklarından, birimiz sırtından tutup denize doğru ilerledik. Körfez’in kumsalı yoktur, taştır hep. Taşların ayaklarımızın tabanlarını kesmesine aldırış etmeyerek soğuk deniz belimize gelene kadar ilerledik. O esnada kardeşim bunun farkında değildi. Bizim ayaklarımızı taşlar, onun ruhunu etraftaki bakışlar kesiyordu. Kendi derdiyle meşguldü. Suyu koyduk kardeşimi.

Babam kardeşimi, yüzü aşağıya bakacak şekilde su yüzeyinde durmasını sağlamak amaçlı yatırdı ve kollarıyla destekledi. Amacı ayaklarını çırpmasını sağlamaktı. “Çırp çırp çırp! Çok güzel! Evet! İşte böyle! Bunu her gün yapsan iki aya

hiçbir şeyin kalmaz! Doktor da öyle dedi!" çığlıkları eşliğinde, 16 yaşında bir genç kız olarak babasının ona yardım etmeye çalışmasından ve insanların işi gücü bırakıp seyrettikleri bu umutsuz çabanın bir parçası olmaktan, parçalara ayrılmak ister gibi kumsaldakilere bakıyordu. Karşılık da veriyordu babasına: "Bağırma ya! Yapıyorum işte! Herkes bize bakıyor, neden bağıırıyorsun!"

"İtiraz etme yap işte kızım! Tek yolu bu!" Denizden çıkar çıkmaz iyileşecekmiş gibi davranıyordu babam. Öyle olması gerekiyormuş gibi.

Kardeşimi öyle -kelimenin tam anlamıyla- çırpınırken ve babamı onun başında ona yardım ettiğini sanıp aslında ona zarar verirken seyrediyordum. Kimsenin haksız olmadığı ama yine de haklı olmanın para etmediği birkaç dakika. Dayanamadım. Gözlerimden dışarıya hücum etmek üzere olan suları hissetmeye başlamıştım. Onlara sırtımı dönüp beni ağlarken görmemeleri için -özellikle kardeşimin- kıyıya doğru yürümeye başladım. Taşları hissetmiyordum artık.

Şezlonga vardığımda sigarama hücum ettim. Annem, bir terslik olduğunu fark edip "Ne oldu?" diye sordu. "Üzülüyorum ya." derken, cümlenin üçüncü hecesinde dayanamayıp bıraktım kendimi ve ne dediğim anlaşılmadı pek. Annemi de geride bırakarak, kumsalı geçip sokağa geldim hıçkırmaya başlayarak. Bir kaldırımın kenarına oturdum önümdeki arabayı siper alıp. Artık durduramıyordum kendimi. Ağlamazsam ölecekmişim gibi, tek çarem oymuş gibi, nefes almayarak ağlıyordum.

Dakikalar geçti. Duruluyordum. Annem geldi. Sarıldık. Her şeyin güzel olacağına dair umut verici şeyler söyledi. Kalktık beraber, şezlongun oraya gitmek için.

Kardeşim ağladığını fark etmesin diye denize girer girmez dibe daldım. Gözlerimdeki kızarıklığı denizin tuzuyla açıklamaktı hedefim. Yanlarına vardığımda babam da kardeşim de bana baktılar. "Nereye gittin?" dedi babam.

"Sigara içmeye."

"Gözlerin niye öyle?"

"Suda gözlerimi açtım, ondandır."

Kardeşim, geldiğimden beri gözlerimle ilgiliydi sadece. Bir süre baktı ve hiçbir şey demeden başını yavaşça çevirdi benden uzağa, kendi içine doğru. Hareket etmeye devam etti.

Deneme

Rümeysa Sari - Kolombiya'da Göstericiler Bugün Kristof Kolomb'un Heykelini Yıktı Aşktan

Bugün 6 Mayıs Perşembe. İşe gitmiyorum. Bir yere yetişmek zorunda olmadığım anlarda erken uyanmak bazen çok hoşuma gitse de bugün bu durum bir hayli canımı sıkıyor. Kahvaltının bana fayda sağladığı yaşıma çoktan geçtim. Bu yüzden keyifsiz uyanıyorum belki de. Uyanmış olmanın karşılığında beni tatmin edecek bir ödül yok. Arkadaşım içeriden bağırıyor: "Süpermarkette bir oğlan çocuğu bana canavara benziyorsun dedi. Moralim bozuldu sabah sabah!" -İnsan gövdesi, kendi kendinden bu kadar çok mu tiksiniyor ki, ne pahasına olursa olsun kurtulmak istiyor?- Kafamı yorganın altından çıkarıp bağırmaya başlıyorum: "Ben de görünmez bir canavarım ve kimseyi sevemiyorum. Hangisi daha kötü sen karar ver." Eğer yeterince dinleyici toplarsan içinden geçen her şeyi söyleme arzun da o kadar artar. Ama hikâyelerimiz ağızdan ağıza dolaştıkça tanınmaz olur. Benim görünmez olmaktan aldığım haz, sesimin duyulmasını istediğim anlarda bana düşman oluyor bir tek.

İnsanlar sizi son kez gördüklerini düşündüklerinde gerçekten sizi görürler ve size karşı dürüst olmak isterler. Bunun sizinle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü siz gittikten sonra kendileri ile baş başa kaldıklarında, size birazdan itiraf edecekleri şeylere kendilerini inanmamış bulurlarsa, yaşayacakları yıkıma şimdiden ket vurmalıdırlar. -İnsan kendine karşı dürüst olmayı bıraktığında yuttuğu ilk yalanın peşinden gelen her şeyi yutmak zorunda kalır. Çünkü başarılı bir yalanın yarattığı sinir bozucu özgürlükle savaşılamaz.- Sonra karşılıklı bir sohbet başlar ve sohbet bitince iki taraf da önceki hallerine veda eder.

Benim gözlerim donuklaştı mı yiter giderim. Gövdem sanki ışık hızıyla Dünya'nın öte yanına uçmuşçasına uzaklaşmıştır. Karanlık bir suda ağırlığım yoktur. Kendimi beğenmişliğim de yoktur ama. Beni gören bir çift göz görsem hemen toparlanırım. Dışarı fırlamasınlar diye bir elimle bağırsaklarımı bastırıırken öteki elimle bir elmayı havaya atıp tutabilirim. Ben bilirim ki bu evren kandan ve taştandır ve dümdüzdür. Başını sonunu ancak okumuş adamlar bilebilir. Ben bilirim ki canım isterse ben bu evrenin başından sonuna kadar çıplak ayak yürüyebilirim. Oysa ne kadar da kırılғанım yaldız işlemeli aynamda. Ne düzeltebiliyorum morarmış göz altlarımı ne de dayanabiliyorum akan bir damla yaşa. Zamanla kırıklarım kaynadı ama gözlerim kör kaldı. Ellerimi uzatıp karşımda duran yüzümün hatlarını yoklayabildim. İşte oradan sonra insan akli bir anda okyanusları sığ su birikintilerine dönüştürebilir. Yani algılamak işinin aslında sahtekârlık olduğunu hatırlatır bize bu durum. Zaten St. Paul: "Puslu bir camdan görürüz." dememiş miydi? Wordsworth: "Anlık bakışlarla görürüz." dememiş miydi? Her şey aslında biraz kurmacadır: Etre est une illusion fugitive!*

Bir şeyin hakkımız olduğu duygusu çocukluğumuzun bize en büyük mi-

rasıdır. O an canın çekmese de belki sonra yerim diyerek çikolatana sahip çıkma duygusu. İnsan sadakati her zaman üstüne alınmamalı.

Tutkulu yakınlaşmalarımız ise bu dünyanın hak etmediği kadar iyi bir politika yapma girişimidir. Benim kendi tutkularımın dikkate değer hiçbir yanı yokmuş, onlara bakarak kendi kendimi sevmişim yalnızca. Bu tutkuyu üstümden attığımda –ki aniden denize düşen bir köpeğin karaya ayak basar basmaz silkinmesine benzer bu– beni neyin perişan ettiğini asla anlayamam. Bu gerçekler beni bir ölçüde korur tabii ama aynı ölçüde şaşkın ve ayırım gücünden yoksun bırakır. Bazen söylendiği gibi kadınlarda ne zevk vardır ne de iğrenme. Ancak şehvet ne menem, ne güçlü ve alelade bir duygu ki koca kulaklı yamuk dişli, tavşan suratlı bir kadını öpmek bile onu uyandırır.

İnsan bazı geceler gücünün yetmediği her şeyle pazarlığa oturur. Kafasının içindeki düşüncelerin hepsi sabaha kadar yayın yapar. En ucuz, en hayvani, en kendinden utandığı fikirlere sevgiyi üleştirmek ister. Çözümüne varamadığı her sıkıntının sevginin bir tezahürü olduğuna inanmak ister. İşimize gelmeyen her problemi tanrısal bir güce yıkmak da zaten insanlığın en büyük işgüzarlığı olmamış mıdır asırlardan beri? Tam bir genelden özele durumu. Bizi bağışlayan birinin varlığı bizi ahlaki açıdan oldukça tatmin eder ama cinsel açıdan bizi doyurmaya yeter mi? Sevginin bedeli, bazen günah çıkarmaya dönüşmesidir. O zaman aradaki farkı anlayamayız.

İşlerin çok ters gittiği ve zar zor hayatta kalabildiğiniz zamanlar vardır ve kendi şartlarınıza göre zar zor hayatta olmanın başkasının şartlarına göre tek düze bir yarı ömür yaşamaktan daha iyi olduğunu fark ettiğiniz zamanlar vardır. Ben rüzgârdan savrulan bir ağaçtım ve altında kaldığım enkazın içinden güneşe doğru dönme işini epey iyi kotarıyorum. Ama karşımdakiler için ruhunu bana dönmenin sadece bir matematik denkleminde ibaret olduğunun farkındayım.

Bana soracak olursanız insanı insanlıktan çıkarmanın nasıl olacağını ancak bir insan bilebilir. Bence cehennem diye bir yer varsa insan zihninden çıkma işkencelerle doludur. “Zulm ile abad olanın sonu berbad olur.” Yoo, bazen de öyle olmaz. Bazen sadece kancık sevdalara değer nefesiniz. Ayıp edenler bazen başka bedel ödemez. Ruhunun köşelerini sonsuz bir çarşaf gibi esnetmeyi beceremeyenler kana kana su içmek ne demek bilmeden ölür. Kendini aynı anda sayısız şey olarak hissetmek ne demek farkına varamazlar. Yaşamın altında ezilmemek için bedenlerini olduğu yerde, ya birileriyle konuşma halinde ya da yemek masasında bırakırlar. Tanrı’nın ilkelerinden biri insan öldürmemektir. Ama Musa’nın en davetkâr yasasını da unutmamak lazım: “Kana kan, göze göz, dişe diş!” Hayır, beni öldürmezdi. Ağzı iyi laf yapan adamlar öldürmez, içten pazarlıklılıdır. Onların şiddet türü hiçbir görünür işaret bırakmaz. Ama güneş battığında oturup ölüleri sayarlar. Eğer siz de bir gün onların kötülükten küf tutmuş hanelerinin kapısını aralayacak olursanız, içeride gül lokumu tadında, vasat egolarının üzerindeki pudra şekerini yalarken yakalarsınız onları. Onların kalbi vahşi bir kasaba gibi, hiç geleni gideni olmamış, canlı bir varlığı yaşatmak ne demek asla öğrenemeden gebere gebere çoğalacaklar. -Don Juan hiç değilse vicdan sahibiydi.- Doğrusunu

isterseniz ben de günahkârın biriyim. Ama zümrüt işlemeli bir toka alacak durum olsaydı onu takmadan önce saçlarımı yıkardım.

Bir zamanlar hepimiz göçebeydik, gözümüzle görmediğimiz ama gidenlerin bildiğini düşündüğümüz yolların izlerini sürerek dağlar, çöller, denizler aştık. Ama bir yere yerleşip de ağaçlar gibi kök salmak istediğimiz andan bu yana başka biri olmak istedik. Şimdikinden daha iyi, daha güçlü birine devşirebiliriz sandık kendimizi. Ben başka bir yaşamda başka bir biçimde yaşayan benliğimi yakalamak çabasındayım. Birçok inanışa göre Tanrı’yı bulmanın bile binlerce yolu var. Ben Tanrı’yı değil, kendimi arıyorum ki bu çok daha boktan. Tanrı hakkında bi ton şey yazılıp çizilmiş ama benim için tek bir satır yazılmadı. Bir kere Tanrı daha iri -babam gibi- bulunması daha kolay, karanlıkta bile. Ben bir gemiyle yola çıktım, önümdeki su o kadar bulanık ki sanki denizin kendisi değil yalnızca anısı. Ama kimileri yerlerinden hiç kıpırdamadan da aynı kovalamacayı yaşıyorlar.

İnsanların ağzından çıkan sözler yükselerek gökyüzünde kalın bir bulut oluşturuyor; evrendeki herkes herkesi kırdığı gün bu buluttan bir yağmur boşalacak işte o gün herkes herkesi affederse belki toprak rahatlar.

*Var olmak geçici bir illüzyondur.

Öykü

Kürşat Batuhan Tezel - Seni Piçlerle Bırakmak

Kafamdan içeri sinek girdi. Kulağımdan veya burnumdan değil. Kafamdan. En son mutfak tezgâhının üzerinde, karpuz suyu birikintisinde gördüm onu. Sonra işte kafamdan içeri girdi.

(İyi bir film veya kitaptan bir alıntı)

Şarkının ortasında daldı içeri. Dışarıda yağmur başlamış olacak ki hafiften ıslaktı saçları. Baştan aşağı siyah giyimli. Maharetlice yapılmış bir makyaj. Omzuna taktığı küçük çantasını bir postacı ciddiyetiyle taşıyordu. Ellerinin güzelliği herkesin dikkatini çekecek gibiydi. Böylesine alelade bir yere bu kadar güzel bir kadının gelmesine şaşırdım. Diğer herkes de şaşırmış olacak ki kısa bir sessizlik oldu bir süre. Tam bu dakikadan sonra sohbetler kaldığı yerden değil, gerektiği yerden ve daha yüksek bir tondan devam etti. Herkes vitrin bir sohbet çabasındaydı. Bu sırada Semih içeri girdi.

-Dışardan geçenin götü gördünüz mü lan?

Dışarıdan geçenin götünü görmüştük. Hatta eminim diğer masalar da görmüşlerdir. Ama cevap vermemek icap eder bir durumdaydık. Nitekim vermedik de. Semih tüm hâlden anlamazlığıyla:

-Sağdaki tıraştı da, soldakinin çok iyiydi. Vallahi de billahi de keyfim yerine geldi.

-Semih çay içer misin dostum?

-Dostum mu?

-Otursana arkadaşım.

-Neyin tiyatrosunu çeviriyorsun lan göt?

Semih'in göte olan bu takıntısı bende yavaştan soğuk terler döktürmeye başladı. En güzel muhabbetin benim masamdan çıkmasını o kadar istiyordum ki, Semih'in bu yersiz girişiyle resmen hasta hissetmeye başladım. Semih yakın bir arkadaşım değildi. Kaldı ki neredeyse arkadaşım bile değildi. Ama bir şekilde muhabbetimiz vardı. Benimle bu şekilde konuşacak kadar yüz verdiğim için derin bir pişmanlığa boğuldum. Bir punduna getirip ya Semih'i yollamalıydım ya da o densiz bir sohbet açmadan olabilecek en uygun, en tehlikesiz sohbeti açmalıydım. Bir diğer problem de Semih'e nasıl hitap edeceğimdi. İsmiyle hitap etsem kılanır, dostum ve arkadaşım da elendi. Kanka demeyi de ben istemiyorum. Gittiği yere kadar hitapsız konuşmaya karar verdim ve olabilecek en yanlış konulardan birini açtım:

-Akşam niye yenildiniz öyle ya, bol gollü?

-Orrrrrospu çocukları...

Bu esnada kulaklarım çınlamaya başladı. Kendimi çok kötü hissediyor-

dum. Gözlerim boşluğa daldı. Bu konuyu çok çabuk savuşturmam lazımdı.

-Hahaha olsun be... Semih'im. Futbol bu, kendini üzdüğüne değmez.

-Ya bırak anasını avr...

Artık yavaştan bayılacak gibi hissetmeye başladım. Gözlerim de hafiften dolar gibi oldu. Semih karşımda tükürükler saçarak küfürler saydırmaya devam ediyordu. Son takatimle: "Semih siktir et be kardeşim." diyebildim. Kardeşim demem ve küfür kullanmam Semih'in üzerindeki gerilimi biraz olsun azaltmıştır diye düşünüyordum ki Semih yoldan geçen renkli ve uzun saçlı bir çocuğu işaret ederek:

-Şu amına kodumun ibnelerinden de hiç hazetmiyoru...

Çok ani bir mide bulantısı ve baş dönmesi vurdu. Tansiyonda dalgalanmalar, kanım çekiliyormuş hissi ve titreme. Gözlerimin kararması ve devrilmem son hatırladıklarım.

Çok güzel bir kokuya uyandım. Bileklerimde hissettiğim dokunuşlar ancak o mükemmel ellerden olabilirdi. Gözlerimi açtığımda o harika yüz karşımdaydı. Kadife ellerini yüzüme koydu ve: "Are you alright?" dedi.

Öykü

Eren Sülün - Before Sunrise

Bisiklet yolu ve Arnavut kaldırımli araç yolu arasındaki ufacık yeşil alanda “kıt’a dur” a yakın bir netlikte duruyor Hızır abi. Yere eğilip avuç içini çimlerin üzerinde gezdiriyor. Toprağı avuçlayıp ufalıyor. Elindeki reseptörler(?) aracılığıyla buranın kamp sandalyelerimizi koyup oturmaya uygun olduğuna karar veriyor. “Burası iyi.” diyor. Kuruluyoruz sandalyelere. Sırt çantamdan termosu ve karton bardakları çıkartıyorum. Bardağını sandalyenin kolçağındaki fileye koyarken bu fonksiyonellikten duyduğu mutluluk o kadar güçlü bir enerji açığa çıkartıyor ki tüylerim ürperiyor, kalbimin ritmi şaşıyor.

-Bu fileler büyük kolaylık he, ama derin biraz. Bu bardaklar ufak kalıyor. Aslında kahvecilerden aldığın bardaklar oluyor ya onlardan bulunduracaksın. Canın böyle çay kahve çekti mi, çat çıkarıp içeceksin. Kapağı da oluyor onların. Ağız kısmı boşluklu hesabı. Eli yakmasın diye kartondan dalgası oluyor falan filan.

-Evet, güzel olur.

-Şık duruyor hem, üstünde coffii falan yazısı oluyor, tutarken yakmıyor... He güzel değil mi?

-Güzel.

-He?

-Güzel güzel. İyi olur ondan içmek.

-Tabii! On numara o bardaklar.

-Çimler ıslak gibi sanki, yağmur mu yağmış?

(Bu soruyu duyunca gözleri parlıyor.)

-Yoook yağmur olur mu, çiy bu. Havada su buharı var ya, atıyorum çim soğuk. Çime değince erimece oluyor. Bilimsel bi şey yani. Ama yağmur değil.

Güneş ufuk çizgisinden yükselip yüzüme vurdukça uykusuzluğum depreşiyor, esniyorum.

-Noldu ya uykun mu geldi? Erken yatmadın mı akşam?

-Çok erken çıktık. Uyandıktan sonra keyfimize göre gelseydik keşke.

-Buranın tadı bu saatte çıkar. Ben artık her gün gelirim bu saatte. Bu sandalyelerden olsa güzel olur da fark etmez sen gelmesen de çimlere falan otururum.

-Yok, alırsın bunlardan birini işte.

-İşte bakarız duruma göre. Öyle de olabilir fark etmez. Şu köprüyü kaç paraya yapıyorlarmış biliyor musun?

-Kaç?

-Tahmin et kaçtır.

Böyle konuştuğuna göre ekstrem bir meblağın söz konusu olduğu kesin

diye düşünüp 10 milyar, diyorum. Cevabım onu mutlu etmiyor. Kendisini söylediğim fiyattan daha yüksekini söylemeye hazırlamışken bir anda gözlerindeki heyecanın yere çakıldığını görüyorum.

-8 milyar.

-Çok.

-Bizim paramızla yapıyor şerefsizler.

Çantasından kapkalın bir kitap çıkarıyor. Ne okuyorsun, diye soruyorum. Kitabı kaldırıp gözüme sokuyor: *"Tarihten Bugüne Masonlar ve Siyonist Politika"* Kapakta farklı ülkelerden eski devlet başkanlarının ve siyasetçi olduğunu düşündüğüm ama tanımadığım insanların çok kötü bir montajla bir araya getirilmiş fotoğrafları var. Ne anlatıyor, diye soruyorum. Yüzüme hiç kimsenin fark etmediği bir detayı fark etmiş gibi, gözlerini hafif kısarak bakıyor. "Aslında 3 milyara falan yapılır ama kalan parayı kendi ceplerine indiriyorlar." diyor. "Şerefsiz alayı." diyorum. Göz kırıp kitabını okumaya devam ediyor.

Kısa Oyun

Güney Coşka - Tek Şahıslık Çok Sesli Bi'lahza Oyun

Işığı kendiliğinden yanar... Müziği kendiliğinden başlar... Sahnesi kendiliğinden boşluktadır...

ANLATICI

Sözler vardır, misal...

MERHABA

“Seni görüyorum.” “Sen de beni gör.” demenin başka türlüşüdür. Gülümseriz sevdiğimize söylerken. Hatta sevemediğimize bile söyleriz, belki donuk bir yüzle. Uyanmaktır, yol almaktır sınırsız ufka doğru. Güneşe bir merhaba, aynadaki sene bir merhaba dersin. Sonra biri sana merhaba der, sen de ona merhaba dersin... Sonra o “Hoş geldin.” der. Sen de “Hoş bulduk.” dersin. Hayatını hoş buldum, dünyanı hoş buldum, içini hoş buldum, varlığını hoş buldum... Ne güzel bir sözmüş. “Hoş” sözcüğü her şeyin başına gelse keşke... Bir yerlerden başlamanın taze ve mistik coşkusudur derim ben de!

ANLATICI

Sonra biri teşekkür eder. Sonra sende buna karşın vardır bir...

RİCA EDERİM

Varlığın için, benimle olduğun için, benimle paylaştıkların için deriz. Sonra bir de aşka ricacı oluruz, ailemiz, sevgilimiz, sahip olduklarımız, işimiz, belki paramız için... Aşk olmasa, bunlar olur mu hiç? Tanrı’yı bu yüzden severiz belki de. Öyle ki, bugün bize dair olanlar için rica ederiz. Ricacıyızdır, minnettarızdır. Rica aynı zamanda içinde en güçlü duyguyu ifade eden istemeyi de barındırır. Yani istenci. Bu itki seni güçlü kılar hayatta ve onun tüm zorluklarına rağmen. Geniş bir pencereden bakarsak istemek her şeyin başına yazılabilir. Tıpkı “Hoş” gibi gillerdendir. Şöyle ki; candan bir istenç, içinde saflık olan, içinde samimiyet olan, içinde aşk olan bir istenç, her şeyin başına gelir... Gelsin de zaten...

Müzik diner, ışık kararır

Şiir

Mehmet Emin Karaynir - Önsöz

Biliyorsun, bazen öldüresim geliyor kendimi
Daha anlatacaklarım var oysa. Yaşayacaklarım, yaşayacaklarımız...
Zehirlendim, kusmak istiyorum kendimi şimdi çalan acıklı ezgi eşliğinde
Bir ninni eşliğinde de kusabilirim, annemin saçlarımı okşadığı, kus rahatla yav-
rum dediği.
Zira gün geliyor insan varlığından bulanıyor, parmaklayıp midesini, kendini ku-
sarak yok etmek istiyor.
Zaten varlığımın da bir şey ispatlayacağını sanmıyorum.
Varlığım sadece Tanrı'nın kanıtı...
Keşke uykusundan yeni uyanmış bir volkan kadar öfkeli olsaydım.
Belki o zaman neden uyandırıldım diye hesap sorardım.
Bir mektuba nasıl başlanır, galiba bilmiyorum.

Günah çıkaran papazın günahlarını neden konuşmuyor kimse?
Fakat neyse ki görevlerine son verildi.
Biliyor musun bence bütün suç gökyüzüyle aramıza giren perdecilerde.
Karşı pencerelerde ne aşklar hiç başlayamıyor kim bilir.
Bir mektuba nasıl başlanır bilmiyorum herhalde, keşke konuşabilsek seninle.
Ben çok mu vahşisiyim bu dünyanın? Uyum sağlayamamam ondan mı?
Konuşmuştuk seninle biliyorsun; varlığım, ayıbı Tanrı'nın, ayetlerinde bahsetme-
diği
Neden inanmıyorum deyip hep onunla konuşmaya çalışıyorum sahi?

Her şey nasıl da kahredici oysa.
Belki de en büyük hastalığı bu çağın bu ve fakat ne çok hastalık varmış bu çağda
herkes bir teşhiste bulunuyor
İnsan deliremiyor da kahroluyor gördükçe yaşamak denen denemeyi
Sahi neden deneme sınavıdır burası diyor herkes?
Ve neden kimse çıkıp da kalemim yok demiyor?
Hey Tanrı! Annem, babam beni denememişti hiç sevmek için
Mektubumun burasında dudaklarından öpmek istiyorum!
Ve evet böyle şeyler benim de aklıma geliyor.
Ve döndüm evet yedi kere bedeninde, şimdi bana ne deniyor?

Ne garip, bazen dönmek istiyorum karnına annemin tıpkı şimdiki gibi.
Fakat buna da bir isim verecekler diye korkuyorum oysa ben sadece dönmek is-
tiyorum.

Kim bilir ne hayallerle yapılmıştım ben, yapmayım; yapma olmasam yaşardım elbet.

Kim bilir belki de hiç hesapta yoktum, şimdi kızmalı mı babama?

Çünkü hayır demek günahtır bizim oralarda.

Kordonuyla kendini asan bebek de gider mi cehenneme?

Ben de asılmıştım ölüme, kopardılar pas tutmuş bir makasla, o gün bugündür çürürüm.

Daha kimseler tokatlamadan ağladım, zira annemden koparıldım.

Daha süte doyamadan sütü paylaşmamı öğretiler, şimdi babama mı kızmalı kardeşime mi?

Belki de dönmek isteyişim bundan, galiba haklılar.

Bir doğum lekem var tıpkı döktüğü betona kendi imzasını bırakan ustaların imzası gibi, ustam kim peki?

Yetmedi bir de isim verdiler aldım ama yükünü bırakamıyorum

Bir eşyaya seslenir gibi seslenilmesin bana da, ben peygamber değil bir günahkârım.

Yıkansam yağmurun altında, arınır mıyım yoksa bulanır mıyım çamura?

Tekrar kirlenirim diye korktuğum için mi bu telaşım gerçekten?

İnsan ne günah işledi ki arınmak istiyor ezelden?

Anlasam belki çiçekten, bitkiden konuşurduk, yaşamın güzel yanları var evet!

Fakat inanmaz kimseler bana, korkarım yok oluşlarımdan.

Zararlı bir otum ben, hiçbir ansiklopedide bahsim geçmez,

Kurutmaktan, kendim gibi çürütmekten korkarım onları.

İnanmazsın bana biliyorum, en çok hangi çiçeği sevdiğimi bilmem.

Sahi ben neden varım bu dünyada onu da bilmem, ölmek için mi yalnızca?

Fakat inan bana, zira iyileşmek istiyorum kör baykuş gibi yaralarımından.

Biliyor musun ben galiba yeterince sevilmedim, ondan bu sürekli yeniden doğma isteğim.

Hey Tanrı! Bir daha başlat bence...

Ben, bir mektuba nasıl devam edilir onu da bilmiyorum yaşamaya nasıl devam edilir bilmediğim için galiba.

Anlam aramasam kaçırmayacağım belki ben de yaşamı.

Yaşam, sevmediğin biriyle seviştikten sonra gelen o kendinden iğrenme hissi,

Bedenine söz geçirememenin verdiği utanç, her şey yaşama arzusu.

Umut, anasıdır kötülüklerin demiştin bir ara, bahsetmedim sanırım hiç sana.

Fakat hiç bırakır mı insan annesini?

İlk hediyem bir Casio saatti, annem Kur'an'ı hatmettim diye almıştı.

Bu kadar günahkâr olacağımı bilse bir hesap makinesi alır mıydı?

Birbirinden çıkarırdım terazinin kefelerine konulacakları da Tanrı beni kandırmazdı.

Zira öğretildi bana da ateş, sadece mahrum bırakmaktı.

Keşke sevmeye de bu kadar hazırlıklı yakalansaydım.
Tüm bunlardan sonra sanki annemin yerine koymaya çalışıyorum seni.
Hayır! İnanmazsın aynı gün doğduk ama İsa değilim babam var, ki suçlu ararken bahsettim zaten.
Söyler misin suçladığım için mi hiç sarılmadım babama yoksa utancımından mı?
Ben mi babama sarılmaktan utanıyorum babam mı bana sarılmaktan?
Zaten ne ayıp değil ki medeniyetlerin beşiğinde?
Ve zaten kim öğretti de babalar öğrenmedi duygularını göstermeyi?
Belki de ağlamalıydı babam, boşaltmalıydı pınarlarını ki içindeki yaşama sevinci boğulmamalıydı.
Hem ağlasaydı sarılırdık belki birbirimize.
Kandırırdık cümle âlemi teselli ediyorum babamı diye.
En az ağlayan baba oğlunu en çok seven baba oluyor doğunun ortasında.
Fakat çıkıp söylenmeli artık, ağlamak da ayıp değil baba oğul sarılmak da!

Bu mektuba Bismillahirrahmanirrahim diye başlasaydım keşke.
Tanrı bize de bir kıyak yapardı, ipin üstünden geçirirdi bizi.
El ele geçmemize izin verir mi sence?
Çünkü tutmalısın ellerimi düşmek istemiyorum bir daha.
Gerekirse daha çok sevap işler, adını verip ayrıcalık isterim.
Keşke mektubumda ismini yazabilecek kadar cesur olabilseydim.
Özür dilerim.
Zira ben bir mektuba nasıl seni seviyorum diyerek giriş yapılır hiç bilmedim.
Fakat öğreneceğim öğretmenim!

Sahi söyler misin ay neden yalnızca geceleri güzeldir ama sen hep güzelsin?
Seni seviyorum demek ne kadar uzaktır bana?
Keşke şişman olsaydım bükebilecek kadar zamanı
Zira senin yanındır yaşamın anlamı,
Ayna... Ayna... Zamanı durdursana kendimize bakacağız da.
İnsan nasıl inanmıyor Tanrı'ya da inanıyor sevdaya? Varlığın diyeceğim fakat şu an yoksun yanımda...
Fakat seni izlemek, konuşmak seninle, sesin, Tanrı'nın sesi...
Bütün günahlarım affediliyor da artık korkmuyorum ölmekten sanki.
Tamam ölmek yok, yaşayacağım ama ben korkağımı bu yaşamın elimden tutar mısın?
Keşke buraya yazacak çiçek ismi bilseydim.

Yaşam, eski bir akşamüzeri dışarıdan gelen çocuk seslerini özler gibi,
Bir bahar gününde dağda, bayırda rüzgârı hissetme özlemi,
Coşkunu ve heyecanlı...
Böyle oluyor demek aşk, insan baharı düşünebiliyor demek ki.
Kavuşacağız elbet biliyorum,

Ben gelmeyi beceremiyorum sana, sen gel.
Bir postacı bulmalıyım mektubumu ulaştıracak sana.
Ben gelmeyi beceremiyorum sana sen gel kurtar beni.
Bak gene o hüzünlü müzik çalıyor.
Biraz sessiz olun çocuklar, sesiniz çok geliyor,
Ölme isteğimin yerini asla kapanmayacak bir yaşam arzusu alıyor.

Öykü

Enes Demir - İlk Akşam Yemeği

Somonun sosunu hazırlayıp üzerini streç filmle kapadıktan sonra buzdolabına koydu. Başka eksik bir şey bıraktı mı diye kontrol etmeye başladı. Aldığı şarap konusunda kararsızdı. Çünkü şarap içmekten nefret ettiği gibi şarap nasıl seçilir, hangisi ne zaman içilir, hangisi kalitelidir gibi soruların yanıtları da kendisinde yoktu. Kendisini şaraptan anladığını düşündüğü eski dostu Burcu'nun in-safına bırakmıştı. Kaliteli ve pahalı bir şarap belirlemesini istemişti. Çünkü İlker ile ilk defa baş başa görüşeceklerdi ve buluşma Firuze'nin evinde gerçekleşecekti. Pandemi dolayısıyla alınan tedbirler kapsamında restoranlar doğru düzgün hizmet vermiyorlar ve akşam 19:00'da kapanıyorlardı. Bunu da bahane ederek Firuze, İlker'i evine davet etmişti. İlker de -bu buluşma için Firuze kadar hevesli görünmese de- son derece uyumlu şekilde karşılık vermişti.

İlker, Firuze'nin çalıştığı şirkete yeni gelmişti. Yaklaşık bir buçuk ay olmuştu. Yerli bir tekstil firmasının üretim tesisinde beraber çalışacaklardı bundan sonra. Firuze fabrikanın mali konularından sorumlu müdürüydü. Şirketin CFO'su değildi, sadece fabrikadaki üretime dayalı kalemlerden sorumluydu. Erkek egemen bir ortamda yalnızca otuz beş yaşında müdür pozisyonunda bulunan bir kadın olmak, kendisi için herhangi bir şey ifade etmiyordu. Etmesi de gerekmezdi zaten. İlker ise Afyon asıllı ancak Belçika'ya göç etmiş bir ailenin Belçika'da doğmuş büyümüş çocuğuydu. Endüstri mühendisi olduktan sonra, Belçika ve Hollanda'da otomobil motorları üreten fabrikalarda çalıştıktan sonra, otuz bir yaşındayken artık ana vatanına dönme kararı aldı. Artık motorlarla falan ilgilenmek istemiyordu. Tekstil ürünleri ile uğraşmak ona daha zarif, daha keyifli, belki de daha sanatsal gelmişti. İşe başladığı ilk gün, Firuze işe her yeni başlayan personele yaptığı gibi onunla yakından ilgilendi. Fabrikayı gezdirdi, sosyalleşme alanlarını ve diğer imkânları anlattı. Hatta Belçika'dan yeni taşındığını bildiği için, taşınma işlerine de yardımcı olabileceğine dair samimi dileklerini de ilettiler. Bunları ondan hoşlandığı için yapmamıştı, bu onun karakteriydi. Fabrikaya yeni gelen personellerle ilgilenir, onları evlerinde hissettirmeye çalışırdı. Çalışanlar da bu sebeple yıllar geçse de onu çok sever, en ufak bir sorununda hemen çözmek için âdeta birbirleriyle rekabet ederlerdi. İlker'in de onu çok sevdiği, samimi bulduğu her hâlimden belliydi. Ancak Firuze'nin İlker'e karşı olan hisleri başkaydı. Uzun süredir hiç kimseye karşı hissetmediği o meşhur hisler sarmıştı vücudunun dört bir tarafını.

Tam duşa girecekken telefonu çaldı. Saate baktı: Henüz öğleden sonra dördtü. Arayan İlker'di. Biraz heyecan, biraz da planın iptal edilme ihtimalinin getirdiği panikle açtı telefonu. İlker ona akşam yedide gelemeyeceğini, bir saat gecikeceğini söylemişti. Önemli bir şey olmadığını, sadece evde ve dışarıda hal-

letmesi gereken bazı işlerin olduğunu da eklemişti Firuze'yi teskin etmek istercesine. Firuze telefonu kapattığı zaman hem biraz sevinmiş, hem biraz üzölmüşü. Çünkü bu haber ne üzölmesini ne de sevinmesini gerektirecek bir haber değildi. Ama İlker'in aradığını gördüğünde heyecan ve paniğe kapıldığı için telefonda konuşulacak konunun onu etkileyeceğine öyle çok inandırmıştı ki kendisini, şimdi beş dakika öncesine göre hiçbir his değışikliği olmadığına kendisini inandırmak istememişti belki de. Bu karışık hisler on saniye sonra kaybolmuştu neyse ki. Üzerinde kalan son parça kıyafetleri de çıkarıp hızlıca duşa doğru yürüdü. Karışık hisler kaybolmuştu ama yemeği ve kendisini hazırlayabileceği fazladan bir saati daha olduğunu fark etti ve biraz rahatladı.

Fabrikaya her hafta Firuze iki gün, İlker ise üç gün gidiyordu. Diğer günler ise evden çalışmaya devam ediyorlardı. İlk iki haftadan sonra Firuze onunla daha fazla vakit geçirebilmek için kendi mesaisini üç güne çıkarmıştı. Öğle yemeklerini beraber yiyorlardı. Firuze'nin kendine ait odası vardı ancak İlker yirmi adet beyaz yakalı ile paylaştığı bir alanda çalışıyordu. O sebeple yüksekteki odasından İlker'in ne zaman molaya çıkacağını görüyor, hemen o da ardından kahvesini alıp yanına geliyordu. Zaten öğle yemeklerini de Firuze'nin odasında yemeye başlamışlardı. Normalde fabrikada çalışan mavi yakalı işçiler yemekhanede yiyor, beyaz yakalıların bir kısmı da yemekhanede yiyor, kimisi ise evden getirdikleri veya dışarıdan sipariş ettikleri yemeklerini dışarıda banklarda oturarak yiyorlardı. Aslında Firuze yemeklerini her zaman yemekhanede, mavi yakalı işçilerle beraber yerdı ancak pandemi başladığından beri korkusundan yemekhaneye gitmez olmuştu. Hatta servise de binmiyor, arabası olmadığı için işe gelirken taksi kullanıyordu. Bu sebeple İlker'e de yemeklerde kendisine eşlik etmesi için ısrar etmiş, İlker başlarda kabul etmese de (çalışma arkadaşları tarafından kayırılıyor görüntüsü vermemek için) zamanla onun da hoşuna gitmişti bu yemek arkadaşlığı. Firuze bu yemeklere bir kulp da bulmuştu, yemeklerini yarım saatte bitirdikten sonra kalan yarım saatte beraber Fransızca çalışıyorlardı. İlker Liège doğumlu olduğu için Fransızca ana dili sayılırdı. Firuze ise Notre Dame de Sion'da lise okuduğu için Fransızcası vardı ancak aradan geçen yıllarda körelmiş ve neredeyse unutma noktasına gelmişti. Böylece hem İlker'le biraz daha fazla zaman geçirmiş oluyor, hem de Fransızca pratik yapmış oluyordu.

Duştan çıktıktan sonra kremlerini sürdü ve vücudunun çeşitli bölgelerindeki tek tük kalan sarı tüylerini cımbızla çekmeye başladı. Normalde de bakımlı birisiydi ancak kendisini başkalarına beğendirme merakından değil, tamamen iyi hissetmek içindi bu hassasiyeti. Yaşadığı ilişkilerinde de kendisini sevgililerine beğendirme adına abartılı girişimleri olmamıştı ancak konu İlker olunca durum biraz başka olmuştu. Beyaz tenli bir kadındı Firuze, o sebeple vücudunda çok az tüy vardı. Onları da 3-5 dakika içerisinde haklamıştı. Minyon bir yapısı vardı, saçları da kısaydı. Ömrü boyunca fit olmuştu, ama bunu da özellikle zayıf kalmak için yapmamıştı. Sürekli sağlıklı besinlerle beslenip spor yapan birisi olduğu için vücudu ona asla ihanet etmemişti. Minyon vücudunu ve yüzünün yapısını gö-

ren, tatlı sevecen ses tonunu duyan kimse onun 35 yaşında olduğuna inanmazdı. Olsa olsa 26-27 yaşlarında gösteriyordu. Bu ve benzeri detayları hiç düşünmezdi, kendisini olduğu gibi kabul eden ve seven birisi olmuştu her zaman. Banyoda işi bittikten sonra akşam giyeceği elbisesi ve takılarını kontrol etti. Sonra tekrar mutfığa döndü. Pencereleri açıp biraz havalandırdıktan sonra makarnayı hazırladı ve sosu için malzemeleri çıkardı dolaptan. Ardından vazgeçerek önce salatayı yapmaya karar verdi. Domateslerin kabuğunu soymaya koyuldu.

O gün İlker'in canı biraz sıkkin görünmüştü Firuze'nin gözüne. İşe başlamasının üzerinden beş hafta geçmişti. Altıncı haftanın ilk günüydü. Yanına gidip neyi olduğunu sorduğunda geçiştirmişti Firuze'yi. Öğle yemeğinde ise her zamanki neşesi olmasa da, sabahki sıkkinlığı geçmiş gibiydi. Firuze birdenbire ders çalıştıkları esnada cesaretini topladı ve "Bu Cumartesi bana yemeğe gelse ne." diye sordu ve sustu. İlker de "Çok isterim, benim için de değişiklik olur." diye yanıtladı. Firuze neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Kendisini zor tuttu otuz iki dişiyle sırtıtmamak için. Kalbinin ortasına heyecan bombası atılmış, midesinin içine kelebek kafesinin kapağı açılmış gibi hissediyordu. O günkü dersin kalan yirmi dakikası onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Heyecanla cumartesi günü ne yemek yapacağını ve ne giyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Salata ve makarna da hazırды. Artık saat yedi olmuştu. Firuze'nin de heyecandan karnı ağrımaya başlamıştı. Somonlarının sosunu sürdürdü ve fırını 180 dereceye ayarladı. Beklemeye başladı. Balkona çıktı bir sigara yaktı. Karşı komşusu Şerife teyzenin balkona doğru geldiğini gördü ve sanki görmemiş gibi sigarasını söndürdü ve çaktırmadan hemen içeri kaçtı. Şerife teyze sohbet etmeyi öyle çok severdi ki Firuze'nin şu anki heyecanla onun sohbetini karşılayacak gücü yoktu. Televizyondan TRT Müzik açtı. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası denk geldi. Beş dakika hipnoz olmuş gibi onu seyretti ve birdenbire zil çalmasıyla irkildi. Saate baktı: Henüz 19:15'ti. İlker olamazdı. Çok heyecanlandı, bu akşamı bozma ihtimali olan herhangi birisi olma ihtimali onu çok korkuttu. Hemen balkondan aşağı kapıya baktı, gelen İlker'di. Dizlerinin bağı çözüldü Firuze'nin. Derin bir nefes aldı ve kapıya koştu. İlker'i buyur etti, sarıldılar. Salona geçtiler. Firuze hemen kumandaya uzanmıştı ki İlker onu durdurdu. Dinlemek ister gibiydi. Biraz sesini kısıtlar ve oturup konuşmaya başladılar.

-Sekizde gelirim deyince yemeği de ona göre fırınlamıştım. O yüzden mecburen biraz daha bekleyeceğiz kusura bakma.

-Asıl sen kusura bakma. Hem planı değiştirdim hem ona rağmen erken geldim. Zaten gecikmeyecektim de evde durumlar karıştı. Ama yine de iptal etm...

-Tamam tamam dur, bari yemeği beklerken şarap içelim öyle anlatırsın.

Firuze onun sözünü kesip mutfığa yöneldi. Hem şarap biraz kendisini de rahatlatır diye düşünmüştü. İki kadehe şarap doldurdu ve salona geri döndü. Bu kez de İlker müsaade istedi ve banyoya kadar gitmek istedi. Beş dakika sonra geri döndü. Oturdu şarabını aldı ve bir iki yudum içti. Biraz önceki sohbeti unutmuş gibiydi veya kendince konuyu kapamıştı. Firuze de tekrar açıp sormak istemedi. Bir süre sessizce durdular. Firuze "Umarım somon ve makarna seviyorsunuzdur."

diyerek sessizliği bozdu. Tam gülümseyerek onaylayıp “Evet çok severim.” yanıtını verirken İlker’in telefonu çaldı. İlker panikledi ve hiç bekletmeden telefonu açtı. Telefonun ekranında Cem yazıyordu.

-İyi misin hayatım?

-(...)

-Tamam, sen şimdi hiç duşa falan girme, ben hemen geliyorum. Birazdan yanında olacağım.

-(...)

-Seni seviyorum bitanem, görüşürüz.

Firuze afallamıştı. O sırada İlker özür dileyerek gitmesi gerektiğini, erkek arkadaşının bir haftadır evde hasta yattığını, üç kez covid testi yaptırdıklarını ve hepsinin negatif çıktığını, iki gündür iyiye doğru gittiğini ama kendisi evden ayrıldıktan sonra yine fenalaşıp ateşi yükseldiğinden falan bahsediyordu. Firuze kabalık etmemek için “Hıhı, evet canım çok geçmiş olsun, ne lazım olursa hemen ara.” gibi standart laflarla ona eşlik ediyor, her şey kendisi için normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. İlker hemen toparlandı ve gitti.

Firuze salona geri döndü. O an ne yapması ve ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Yarım kadeh şarabını eline aldı ve ağzına kadar doldurdu. Balkon dışında, evinin hiçbir yerinde asla sigara içirtmeyen Firuze, bir sigara yaktı ve şarabına ortak etti. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası’nın gösterisi bitmiş, “Ali Bektaş ile Meşk” programı başlamıştı. Şarabı ve sigarasına Ahmet Şahin’in ney dinletisi ile devam etti Firuze.

Öykü

Görkem Çolak - Gün Doğar, Başkalarının Üstüne

**İki parça halinde yayınlanmış bu öykünün ilk kısmı 8. sayımızdadır.*

(...)

Darcan'a derdini anlatmaya çabalayan Sabri'nin nutku tutulmuş, adamcağızın ağzı kupkuru kalmıştı. Ağzından kelimeler değil, boğuk morfemler dökülüyordu. Can havliyle Sabri'yi anlamaya çabalarken aracın sırtından gelen sesleri duyunca put kesildi. Arka bölmeden tıkırtı, mırıltı gibi kimi silik sesler belirliyordu kulağında. Sesleri kendi başına duysa, aklını yitirdiğine, en iyi ihtimalle de gayıpten sesler işittiğine ikna olabilirdi. Ancak şimdi iki kişi, naçar hâlde bakışır bulmuşlardı kendilerini. Ağızları veya gözleri değil, dehşetle büyümüş gözbebekleri konuşuyordu şimdi. Bir başlarıinalardı, en azından o ana dek öyle sanıyorlardı.

"Ne diyorsun buna?" diye sordu.

"Malaga'yı yakıp yıkıyorlar." dedim.

"Evet," dedi, "yakıp yıkıyorlar. Bak, sana söylüyorum, taş üstünde taş kalmayacak –yok, tek bir bitki, tek bir lahana bile yetişmeyecek orada artık; dünyada kötülük denen şey kalmasın diye."

-Gerald Brennan, İspanyol Labirenti-

II.

Bir süzgeçtir insan. Nerenin çamuruna çakılmışsa oracıkta ayağa kalkar, kollarını iyice açar ve bütün objeler, onun içinden geçmeye başlar. Göğsü yarar ve sırttan çıkarlar. Öteki nesneler gibi zaman da insanın göğsünü yarıp sırtından çıktığına göre, o da geriye doğru akar. İçimizden aktıkça kırıntıları kalır süzgecin yüzeyinde. Tortularını toplayamayacak kadar acelecidir zaman, kırıntılar bizde kalır. Bu miras, Batılı toplumlarda benlik adıyla anılır. Günün birinde, ölüm kapımızı çaldığında –ki sanıldığığının aksine pek çok sefer biz gideriz ona– artık hiçbir nehrin çözemeyeceği kadar topaklanmıştı göğsün süzgeci. Ne objeler geçebilir içinden ne de zaman. Vakit paydos vaktidir. Miras, encümen-i dânişe pay edilir. Bilmediğimiz diyarlardan bir çocuğa atanır vazifemiz. Bir zil çalar, itin ağzı sulanır. Kuşlar havalanır. Bir silah patlar, hele ki güzüktüyse. Biz kaçır, gün doğar. Başkalarının üstüne.

Sabri'nin dili dönmüyordu ama bakışları, en az üç kâtibi emekliye ayıracak kadar yoğun ve süratle haykırıyordu korkusunu. Darcan da ürkmüştü elbette, daha doğrusu, Sabri öylesine kaygılıydı ki, Darcan'ı ürküten de işittiklerinden ziyade gördükleri oldu. Öte yandan, ayazın kucağından arabanın kaloriferine düş-

tüğü için dizleri iyice uyuşmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ancak naçiz bedeni istemsizce kilitlenmeye başlamıştı. Sanki korkmuyor, korktuğunu gösterme yükümlülüğü taşıyordu. Dakikalarca çıt çıkarmadan etrafı dinlediler. Sırtlarındaki tıkırtılar, buğulu mırıltılara dönüştü. Konuşanın arabada olduğu iyice seçiliyordu.

Karıncalanmış gövdesinin esaretini yırtarcasına, “Kalk abi,” dedi Darcan, “adam ölmemiş işte, besbelli.”

“Nasıl ölmez oğlum, günlerdir buz gibi arabada aç biilaç yatan adam nasıl hayatta kalacak?”

Mevta mevtalığını bilseydi de başımıza çorap örmeseydi diyecek hâli yoktu ya, bu cümlelerle anlattı derdini Sabri. Hemen ardından ise kendisinden icazet beklemeden dışarı fırlayan Darcan’ı hayretle seyretti. Eline bir paket çikolata, bir şişe su alan Darcan, arabanın bagaj kapaklarını avuçlamış hâlde buldu kendini. Sabri yerinde kalmıştı. Darcan’ın damarlarında ise suni bir korku dolaşmıyordu artık. Kapakları kendine doğru çekerken yüreğinde bir cılız heyelan hissetti.

Darcan’ın gözüne ilk ilişen, yol boyunca ailelerine teslim ettikleri beş ceşetten sonra boşalan rafların tenhaliği oldu. İnsanoğlunun tabiatı, tabiatın değişmez prensibi. Milisaniyeler içinde arabanın sol köşesindeki kıpraşmaları fark etti. Hollywood işi hortlak saçmalıklarından oldu olası tırmazdı, yine tınlamadı. Dakikalar evvel düşlediği Fransız fizyolog görse gurur duyardı Darcan’la. Sürgülü rafı tuttuğu gibi hışımla önüne aldı, kefeni bir çırpıda sıyırdı. Yanılan Sabri çıktı. Kefene sarılı kırklarındaki adam, peyderpey titreşen kır saçları ve kemikli suratıyla Darcan’ın karşısında güçlülükle nefes alıyordu.

Adamı birkaç paket çikolata ve bir galon suyla kendine getirmesi on dakikayı buldu. Darcan’ın kalbi, çocukcağızın çömezken uğraştıkları ile baş edebilmesi adına buharlı motor prensibiyle çalışıyordu. Adam Darcan’ın kucağında, battaniyesine sanki tutkalla yapışmış hâlde şoför koltuğuna kondu. Bir kelime etmeye dahi mecali yoktu henüz. Eski mevta ön koltuğa oturur oturmaz kendini dışarı attı Sabri. Öcü görmüştü sanki. Birinin ateşiyle ötekini yaktığı sarma sigaraları peşi sıra ciğerine düzmeye koyuldu. Titriyordu.

Darcan, adamı konuşturmaya çabalamaktan yorgun düşmesine karşın pes etmiyor, sanki bir an olsun boşlasa adam ölecekmiş gibi çabalıyordu. Sabri arabanın sol farına yaslanmış sigara içer, Darcan ise adamı yaşama döndürür hâlde epey sürdü bu. An oldu, canına tak etti Darcan’ın, adamın titrek elleri lokmasını tutabildiği gibi iznini istedi, Sabri’nin yanına vardı. Yürürken hınçla attığı adımlar karları basbayağı presledi, o sırada görünmez ufukta kuvvetli bir uluma işitildi. “Hayırdır Sabri abi, çekildin köşene, iyi mi keyfin?” diye atıldı Darcan. Çenesi öfkeden öne çıktığı için olsa gerek, ne söylese ‘I’ sesi ekseninde duyuluyordu.

“Benim keyfimden sana ne oğlum? Sen dirilttin herifi, şimdi de sen bakacaksın. Ayak bağı mı olduk, nedir?”

“Ne demek sen bakacaksın, bu arabada iki eleman değil miyiz biz ağbiciğim?”

“Benim işim ölü taşımak aslanım, diriye besleyecek olsam bakıcılık yapar-

rım. Yanlış mıyım?”

Gökyüzü bulutsuz, hava pürüzsüz, soğuk adamı murdar ediciydi. Duyduklarının ardından kafasında şavkıyan öfkeyle ne yapılacağını bilemedi Darcan. Sabri'nin bu kayıtsızlığıyla daha kaç adamı göz göre göre öldürdüğünü düşündükçe daha da hınçlanıyordu. Başının tepesinden ensesine doğru bir köşede, epey irice bir dilimin beyin pastasından koptuğunu hissetti o sırada. Fizyoloji notları, bulutlar ve prensipler de bu dilimle birlikte Darcan'dan azat oluverdi. Sırtını döndü, ölgün adımlarla yürümeye koyuldu. Dakikalarca sakinlemeye uğraştı. Yüz sene beklese bile bir an için Sabri'nin hayret verici vicdansızlığına karşı soğumayacaktı içi. Kudreti olsa saçlarını tek seferde yolacak olan oydu şimdi. Gözüne çarpan irice bir taşı kavradı, arabaya yöneldi. On dakika evvel, o taşı görmeye dahi cesaret edemezdi oysa. Parmakları arasına kısırdığı sigaraya dalmıştı Sabri'nin torbalı gözleri. Hiçbir şey düşünmüyor, yalnızca ayakta uyukluyordu. Darcan'ın yaklaştığını bile fark etmedi. Taşı Sabri'nin kafasına nefessiz indirdi Darcan. Yere yığıldı adam. “Al,” diye bağırdı suratına eğilerek Darcan, “benim işim de ölü taşımak!”

Leşinin ardından burnu dahi sızlamadı. Arabaya döndü. Darcan'ın sinir sistemi, dakikalar içinde dönüşüverdiği adama –görülmemiş biçimde– çabuk uyum sağlıyordu. Arabadaki adamın ruhu ise büsbütün bedenine kavuşmuştu. Gördüklerinin ardından, “Konuşsam iyi olacak, zaten kefeni yeni yırttım.” diye geçirdi aklından. “Sabri abi senden rol çalmış oldu.” dedi gözleri fal taşı gibi açık hâlde Darcan. “Öyle ya!” Zincirlerinden kurtulmuştu âdeta – belki de bir bakıma. Başını salladı adam, yukarı ve aşağıya.

“Memlekette bekleyen var mıydı senin?” diye sordu Darcan. Hâlâ nefes nefeseydi.

Başını salladı adam, sağa ve sola.

“Kimin, kimsen yok yani.”

Güçlkle, “Bir nenem var,” dedi, “Âmâdır. O istemiştir benim cesedimi.”

Doğru söylüyordu.

“Güzel.” diye yanıtladı Darcan. “Ben sormadan âmâ olduğunu söylediğine göre anladın kafamdakini.”

Adamın hiçbir şey anladığı yoktu ya, gene de ses etmedi.

“Köylün seni tanır mı peki?”

“Zor, doğma büyüme şehirliyim. Hiçbiriyle tanışıklığım yoktur.”

“Yaşa!” diye histerikçe haykırdı Darcan, “Sen çok yaşa!”

Sessizleşti ortalık bir süreliğine.

“Biliyor musun,” diye atılarak sükûneti yırttı Darcan, “Bu dümbeleğin de kimi kimsesi yoktu. Senin yerine onu götürür gömeriz. Sonra da neneni alır, şehre döneriz.” dedi, “Olup biten anlaşılan kadar ben de buralardan tüymüş olurum.” İvedilikle belirlenmişti güzergâh. Başını salladı adam, bir yukarı bir de aşağı. Ertesi gün Kara Yolları yanlarına varana kadar Sabri'yi çoktan paketlemiş ve bagajın sol rafına yerleştirmişlerdi. Yola koyuldular. Şehir girişlerinden birinde kurulan rutin polis çevirmelerinden birine rastlayıncaya dek, ikisi de planlarının kusur-

suz biçimde çalışacağına dair derin bir inanç içerisindeydi.

Deneme

Günsu Özkarar - Anonim ve Öznel Bir Ağıt

Bu yazıya, şu an yazmakta olduğum cümleyi bitirirsem başlamış olacağım. Ama üstüme yapışmasından çok korkuyorum. Bir yandan da üstümde bizim kuşağın öyle güçlü ve gönülden bir kolektif etkisi var ki aslında bunun sadece kendi se-sim olmadığını biliyorum ya da sıkıştığımda üstümden bu şekilde atabileceğimle avunuyorum ve anonim olduğu anlaşıl-sın diye de umuyorum. Bütün ya da, ve, veyalar da aynı cümlede hizaya girebildiler, siz de gördünüz.

Ben hayatıma giren adamlara çok aşık oldum. Bu benim erkek tarafım olmalı. Ama hayatımdan çekip gittiklerinde hepsini bir mandalanın ipi gibi kendi kalbim etrafında topluyor, hiçbirini birbirinden ayırt edememeye başlıyordum. Bu da ka-dın tarafım. Bay Ş.'nin ben ağlarken balkondan atlayıp gitmesiyle, Bay A.'nın sky-pe üstünden sigara içerek beni terk etmesi aynı hissime gebe hep. "Çekip gittiler. Çekip gidiyorlar. Ben şimdi ne yapacağım?" hissi. Hepsi kendimi tanıyamadığım halkanın bir zinciri oldular. Bay A., Bay Ş., Bay M., hepsi tek bir Bay'da ve benim o tek Bay ile olan sorunumda birleşti. Birleşen kütle beni şişmanlattı, kalbim ödem yaptı.

Aslında, o tek olan Bay ile sorunum derinleştikçe yaram da ben de büyüdük ola-rak da bakabiliriz. Ama orantısız bir büyüme bu. Gulliver'in dev hali veya ismin -e hali gibi. Aslında ismin -e halinin konuyla alakası bile yok. Orantısız büyümem kafa yaptığı için böyle yazmış olmalıyım. Bir ihtimal de bir önceki paragrafta ve, veya ve ya da bekleme yaptığı için kuyruk uzamıştır.

Ama her şey bir yana, sabahları ilk uyandığımızda da kafa bulmuş gibi değil mi-yiz? İnsanlar zinde kalkıyorum, diyorlar ya; o büyük bir yalan. Uyandıktan bir saat sonrasını anlatıyorlar. Kimse ilk uyandığında yaşadıklarını anbean kontrol edip açıklıkla dile getirmiyor. Mesela benim, sabahları uykudan ayılmaya çalışır-ken yaşadığım o karmaşa: Evet rüyamda neler gördüm ben, bunlar zihnimi ne-den meşgul ediyor karmaşası uzun uzun ağlamama sebep olurdu bazen. Oysaki sonradan bunun zihnimin anaçlığının bir ürünü olduğunu anladım. Zihnim bir ajanda gibi; asıl meselelerin burada benimle, asla unutmadım, sen istediklerini özgürce yapmaya devam edebilirsin, diyordu. Bunu anladığımda, gördüğüm rü-yalara hüngür hüngür ağlayarak ve o Baylara asla vakit harcamayarak başladığım o sabahlara içten çok üzüldüm. Zihnime güvenseydim ya da rüyalarımın barış içinde olsaydım, onları sadece uyanmama yardımcı olan bir saat alarmı gibi al-gılar ve doludizgin aşklar yaşamayı sürdürürdüm. O Baylar benim gözyaşlarıma tanık olmazdı. Ya da biri o gözyaşlarını silerse onu diğer Baylardan ayırabilirdim.

Ne yazık ki bu yaşanmadı ve o Baylar o güzelim atlara binip gittiler. Atları bağlamayı ise unuttum.

Ben de işte, çözmem gereken o zihinle baş başa kaldım. Benim zihnim... Akarsu zihnim. Kelimelerin yetmediği, bir şekli şemali olmayan, annelerden gelen “Taşa basma üşütürsün.” ya da “Terliyen soğuk su içme.” gibi ifadeleri boşluklara doldurmuş ve kalan kısımlara rüyaları, hayalleri eklemiş zihnim. Hayallerim gerçeklerden kat ve kat güzel. Hayallerimde çekip giden hiçbir adam yok. Onlar kalıyorlar benimle. Bu sebeple hayallerim zengin, engin, sesli ve güzel. Ne sadece erkek tarafı benliğimin ne de sadece kadın. İkisinin birleşimi, uyumu, barış halinden indirimi bol hayallerim ve “Kendi düşümle kurduğum bu şey de aslında benim bir ilişki biçimim.” Hatta en şeffaf ahengim. Balkondan atlayarak kaçan, başkasına aşık olan, annesinin etkisinde kalan, sadakatten muaf, biraz delirmiş, agrasyona meyilli, toplumda tutunamamış tüm o Bayların da öğütölüp lezzetli bir kahve gibi içildiği tek gizli yer(im) ama aynı zamanda en meşhur kahvehanem.

Gizli bir yolgeçen hanı olan bu kahvehanede şimdi, evet tam şu an, tüm o gidenlerin arkasından bende tükenmesinler diye yakıyorum bu ağıtı. Ağıt yakmadan olgunlaşmaz diye bir miras kalmış bana aileden. Onlara da Bulgaristan’dan göçen atalarından... Analarından... Yedigâr ağıtların tam ortasına çömelip, başka bir olası aşk sabahımda ağlamamak için döküyorum bu gözyaşlarını. Çünkü kendi kendine dinleyenim, anlayanım, bu sirkülasyondan beslenenim, beslendikçe büyüyen ve büyüdükçe dünyalaşanım ben. O dünyaya kimler sığmaz ki dediğim ama ağıta saygımdan yalnız kalmayı seçtiğim. Yalnızlığımı bu alemde böyle örtmeyi başaran’ım. Hem de tüm dil kurallarını katlettiğim bu yazıda. Tam da bu paragrafta.

E ya da ve... İlk paragrafa dönecek olursam benim kuşağımın kolektif etkisi bu, hemcinslerim böyle ve zaten ben de onların yansımasından başka neyim? Bu yüzden giyilen ortak bir ceket, omuzdan inmeyen bir kuş ve ailesini de sırtlanmaya ant içmiş ortak bir ağıta meyilim. Günlerce aranan bir kelime, gidene dön demeyen bir nesilim. Ayşe-Fatma-Aliye-Dicle-Seçil-Ece-Ceylan ve diğerleriyim. Hakkımızda hayırlısı ne diyeyim. Anonim adı altında kişiye öz(n)elim. Tüm bu şifreler ve aslında altındaki en bilinen’im. Sen gibi. Herkes gibi. Hepimizin birleştiği o ham zemindeyim. Çünkü dünyanın tüm danslarına tam da orada başlayacağız! ATEŞİN TAM ORTASINDA!

